

OLAT
Wandelsportvereniging

CLUBBLAD • MAART 2012 • NUMMER 38-3

NIEUWS

De 25e Bossche 100: ouderwets ploeteren

Wandeltrainingsweekend Wintrelre was weer leerzaam en gezellig

Aandacht voor onlangs geopend Westerborkpad

Twee dames verlaten het griezeltunneltje tijdens onze winterseriewandeltocht vanuit Bladel.

OLAT: Ollandse Lange Afstand Tippelaars

Opgericht 23 november 1967
te Sint-Oedenrode
Lid van KNBLO-NL wandelsport-
organisatie Nederland
Aangesloten bij:
Atletiekunie en NFV (IVV)

Pearl S. Buckstraat 1-B
5491 DG Sint-Oedenrode
Tel. 06 - 12 27 83 95
www.fotografiebrouwers.nl
info@fotografiebrouwers.nl

OLAT WANDELBOETIEK

geopend tijdens onze wandeltochten

Airbornepad Market Garden

Graaf van Hornepad

Hertog Hendrikpad

Ook alle andere Nederlandse wandelgidsen

Met korting voor OLAT-leden

Tevens rechtstreeks te bestellen via onze website

E-mail: boetiek@olat.nl

VAKANTIECENTRUM
DE ZWARTE BERGEN

Op zoek naar een geschikte locatie?
Vraag vrijblijvend naar de mogelijkheden.

VAKANTIECENTRUM DE ZWARTE BERGEN

Zwartebergendreef 1
5575 XP LUYKSGESTEL
Tel. 0497-541373
E-mail: info@zwartebergen.nl

LANDSCHAP

reisboekwinkel

LANDKAARTEN REISGIDSEN ATLASSEN GLOBES
WANDELKAARTEN TAALGIDSEN FIETSKAARTEN
FOTOBOEKEN LANDENINFORMATIE REISVERHALEN

www.landschapreisboekwinkel.nl

Kleine berg 3
5611 JS Eindhoven

info@landschapreisboekwinkel.nl
T 040 256 9653
F 040 256 9654

JULIANAWANDELTOCHT

In het grensgebied van Tsjechië en Polen

Jaarlijks organiseren wij een driedaagse wandeltocht van in totaal 100 km voor geofefende wandelaars. Ook mogelijk om de halve afstand te lopen. Voor de aanhang is er een alternatief programma.

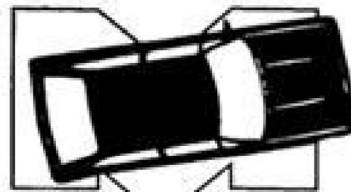
Deze tocht wordt ondersteund door het Tsjechisch bureau voor Toerisme.

Het hele jaar door te boeken: camping, appartementen en hotels met Nederlandse wandelinfo.

Voor meer informatie zie website: www.aktief.cz

U kunt ons bereiken via telefoonnr.: 0228-513538

Email: bertenmien@hetnet.nl

M.V.D. HEIJDEN
autocentrum zijtaart b.v.

Past. Clercxstraat 34, 5465 RH Zijtaart

Telefoon 0413 36 33 74 • Fax 0413 34 26 14

www.mvdheijdenzijtaart.nl

Comfort Zones

RUNNING • WALKING • SPORT MEDICAL

New Balance Country Walking schoen: model 956 GT

Leren (Nubuck) lange afstand wandelschoen, waterdicht dankzij Gore-tex laminaat. Meerdere breedte maten voor zowel heren als dames.

Voor OLAT leden (op vertoon lidmaatschap) 10% korting

Comfort Zones: waar voeten spreken.....

Kofferen 4 - 5492 BN Sint Oedenrode
0413 - 769 027 - www.comfortzones.nl

REDACTIE OLAT NIEUWS

Ad van Asten (coördinatie, bestuursafgevaardigde)
Ad van Asten, Lineke den Boer, Wil Jacobs-Effting,
Rinda Scheltens (redactie)
Lineke den Boer (eindredactie, vormgeving)
Noud Wijn (fotografie)
Otto Ahlers (archivering, techniek)

INLEVEREN KOPIJ

t/m 15e van de maand

Lupinelaan 27, 5691 WC Son - olatnieuws@olat.nl
info redactie algemeen: 0499-473767

WEBSITE

Ad van Asten (coördinatie) - a.asten@olat.nl
Angélique van Deursen (webmaster)
website@olat.nl

LEDENADMINISTRATIE & ABONNEMENTEN

Jet van den Berselaar-Dreesen
De Regent 286, 5611 HW Eindhoven
040-2524404 of leden@olat.nl

VERZENDING

Mariet & Mart Douven, Tjeu van den Kerkhof

DRUK

Ton Niëns, Weert

IN DIT NUMMER:

Vooruitblik winterserie Middelrode	Myriam van den Berg	3/8
Wandelen op Dinsdag; Rooise Wandelingen; Clubreizen; Winterserie		4-5
Samenstelling bestuur en commissies OLAT		6
Bij Joop aan tafel	opgetekend door Ad van Asten	7
Onze jarigen; Ledenadministratie	Jet van den Berselaar-Dreesen	8
Van de bestuurstafel	Ad van Asten	9
Loek Labout: 40 jaar lid van OLAT	Mirjam Kies	10-11
Verlag winterserie Bladel	Ruud Horst (blog)	12-13
Vooruitblik clubreis Burnot-Abdij van de Leffe		13
Het uitzetten van een wandeling	Kees van Vessem	14-15
Grenzeloze Tocht 2011	Evelien Ross	15
LPS: info & nieuws / stand clubkampioenschap / agenda's	Ad van Asten	16-17
OLAT wandeltrainingsweekend Wintelre	George Zoontjens / Joop v.d. Meer	18-19
De 25e Bossche 100	Rinda Scheltens	20-22
Het Westerborkpad, verhalen en mensen komen tot leven	Rinda Scheltens	23-24
Coos en Henri herhalen na 25 jaar huwelijksreis (3)	Henri Floor	25-27
Prikbord: Westerborkpad geopend		27
Op zoek naar het echte pelgrimsgevoel (4)	vrij naar blog Theo Tromp	28-30

De redactie verwelkomt alle bijdragen in woord en beeld van OLAT-leden en over OLAT-evenementen. Indien nodig kunnen stukken worden ingekort.

Voor de inhoud van de advertenties in dit clubblad kan door het bestuur van OLAT en de redactie van het OLATNieuws geen enkele verantwoordelijkheid worden aanvaard.

Bezoek ook onze website: www.olat.nl

VOORUITBLIK WINTERSERIE - Middelrode

De laatste tocht van de winterserie start vanuit Middelrode, ofwel Milroij, zoals ze in de omgeving zeggen.

De Driezeeg is het startadres, een gezellig Brabants dorpscafé tegenover de kerk. Voor deze ene keer is een hele vroege start mogelijk voor een selecte groep lopers: de 60 km. Voor hen is op het startbureau om 06.30 uur de koffie al bruin! Zij mogen om 07.00 uur vertrekken voor een lus richting Nuland. De overige afstanden mogen, zoals gebruikelijk, starten vanaf 08.00 uur.

Via de bossen van de Hooghe Heide, waar een eerste wagenrust op de echte vroege vogels wacht, gaat de route langs de achterzijde van Het Dierenbos (voormalig Vinkeoord). Door de bossen van Eikenburg komt Maliskamp in zicht. Via de Grote Wetering gaan we naar Coudewater voor de 2e wagenrust. We lopen langs de Wamberg om uiteindelijk uit te komen bij het riviertje de Aa, dat de wandelaars om Berlicum heen leidt, tot Middelrode weer in zicht komt. De 60 km-lopers hebben er nu 20 km op zitten en vervolgen hun route met de lus van 40 km.

Zij lopen dan met alle andere wandelaars in de richting van Heeswijk. De route loopt een stukje parallel aan het riviertje De Leijgraaf. We duiken de Heeswijksche Bosschen in, om achter natuurtheater De Kersouwe richting Heibloemsedijk te lopen. Hier wacht de wagenrust op ons. De 10 km buigt op dit punt af om terug te keren naar Middelrode.

De overige afstanden lopen naar buurtschap Rukven. Dit is het verste punt voor de 15 km. Via de Wildhorst, een bosgebied met enkele heuveltjes en kleine zandverstuivingen, gaat ook deze afstand terug naar het startpunt. Zij komen nogmaals langs de wagenrust voor een opwarmertje.

De overige afstanden lopen naar Loosbroek, waar de caférust is. Op dit punt buigt de 20 km af, terwijl de langere afstanden een lus maken door het Waterleidingsgebied De Bleeken. We lopen hier door agrarisch landschap met enkele bosgebiedjes. En veel natuurwaarde: er zijn verschillende dassenburchten; ook reeën zijn hier regelmatig te zien!

Opnieuw zoeken we het water op: langs de Grote Wetering gaan we de richting van Nistelrode. In café het Maxend is de volgende caférust.

De route leidt de wandelaars naar het zweefvliegveld. Hier bereikt de 30 km het verste punt, zij gaan richting Loosbroek waar opnieuw een caférust wacht.

De 40 (en 60) gaan door richting Vorstenbosch. Zij lopen uiteindelijk via de Heische Wal naar Loosbroek.

Alle afstanden komen via de Wildhorst weer in de Heeswijksche Bosschen terecht en doen nogmaals de wagenrust bij de Heibloemsedijk aan. Via de Kersouwe gaat het over mooie landelijke dreven naar Kasteel Heeswijk.

(Vervolg op pagina 8)

WANDELEN OP DINSDAG

Om de 14 dagen vertrekt er op dinsdag om 10.00 uur 's morgens een groep van gemiddeld 40 wandelaars om met elkaar zo'n 20 km of méér te wandelen in een lekker tempo.

Het startcafé - meestal ergens in Oost-Brabant of het aangrenzende deel van Limburg - is om ± 09.30 uur open en heeft de koffie/thee klaar. Rond lunchtijd eten we ons meegebrachte lunchpakketje onderweg in de natuur op. Meestal doen we daarna het rustcafé aan. Rond 15.30 uur zijn we weer terug bij het vertrekpunt.

Wie zin heeft om mee te doen hoeft alleen maar op tijd bij het vertrekpunt te zijn, natuurlijk met eten en drinken voor onderweg. Aan- of afmelden hoeft niet.

Behalve de gebruikte consumpties zijn er geen kosten aan de wandeling verbonden. Wel is het gebruikelijk dat iedereen na twee maal meegewandeld te hebben lid wordt van OLAT.

Bij deze wandelingen mogen de honden niet mee. Graag vragen wij uw begrip voor deze keuze.

Vanzelfsprekend loopt iedereen voor eigen risico mee.

Informatie:

Piet van der Zande 040-2263198 pvdzande@zonnet.nl
Mieke van Boxtel 0411-622188 acvan boxtel@home.nl
Truus Kusters 0478-541276 h.h.kusters@home.nl

AGENDA

Datum	Route	Startpunt
6 mrt	Herperduintocht	Restaurant-Taveerne Herperduin 0486-414182 Schaijkseweg 12a, 5373 KL Herpen
20 mrt	Gat van Waalre	Gennepark, 040-2524832 A. Coolenlaan 21, 5644 RX Eindhoven
3 april	Voorjaarsbloeiërs in de Maai	Café 't Groene Woud, 0411-631291 Kasterensestraat 23, 5298 NV Liempde
17 april	Toon Kortooms-wandeling	Toon Kortoomsmuseum, 0493-529590 Griendtsveenseweg 80, 5753 SB Deurne
1 mei	Roestelbergtocht	Café De Rustende Jager, 013-5111269 Oude Bossche Baan 11, 5074 RC Biezenmortel
15 mei *)	Soppen in de Casselse vennen	Centerparcs Limburgsepeel, 077-4648409 Peelheideweg 25, 5966 PJ America *) geen cafépauze

ROOISE WANDELINGEN

Iedere dinsdag vertrekt er in Sint-Oedenrode een enthousiaste groep wandelaars voor een tocht van circa 7 of 10 km. Iedereen loopt in zijn eigen tempo aan de hand van een routebeschrijving. Gestart wordt – altijd stipt om 10:00 uur – beurtelings vanuit het centrum en de drie kerkdorpen van Sint-Oedenrode.

Er zijn 5 startpunten:

Den Toel	Pastoor Smitsstraat 4, Olland
De Beckart	Oude Lieshoutseweg 7, Nijnsel
De Vriendschap	Pastoor Teurlingsstraat 30, Boskant
Oud Rooy	Markt 13, Sint-Oedenrode
Vresselse Hut	Vresselseweg 33, Nijnsel

AGENDA

Datum	Startpunt
6 maart	Den Toel
13 maart	De Beckart
20 maart	De Vriendschap
27 maart	Oud Rooy
3 april	Den Toel
10 april	De Beckart
17 april	De Vriendschap
24 april	Oud Rooy

Deelname is voor OLAT-leden gratis, op vertoon van clubpas. Niet-leden kunnen één keer gratis uitproberen; daarna betalen zij 1 euro per keer. Dit kan contant of via een strippenkaart van 15 euro. Iedereen wandelt mee voor eigen risico.

Informatie:

Johan van de Sande 0413-473375
Peter van de Laar 0413-474759
Betsie van Mil 0413-475454

CLUBREIZEN 2012

Het 'eigen reisbureau' van OLAT organiseert al vele jaren achtereenvolgende clubreizen naar de mooiste wandelroutes door de Ardennen of Zuid-Limburg. Deelnemers worden vanaf diverse opstapplaatsen per bus vervoerd. Bij de dagtochten is verzorging (soep) inbegrepen. Wel dient men zelf te zorgen voor voldoende eten en drinken onderweg. In de dorpen op de route is niet altijd iets te krijgen.

Er is altijd keuze tussen twee afstanden (op de dag zelf eventueel nog te wijzigen). Men wandelt op eigen gelegenheid, aan de hand van markering en routebeschrijving. De reisleiding is in geval van nood op te roepen.

PROGRAMMA 2012

24 maart	GR 128	Oost Maarland - Teuven	23 / 19 km
28 april	GR 126	Burnot - Abdij v.d. Leffe	25 / 20 km
16 juni	RB 6	Pont de Belleheid - Pont de Belleheid	27 / 21 km
15 sept.	GR 15	Mutzenich - Barage de La Gileppe	27 / 23 km
13 okt.	Krijtland-pad	Vaals - Valkenburg	26 / 21 km

Inschrijfgeld:	Leden	Niet-leden
dagtochten	€ 28,00	€ 32,00

De prijzen zijn onder voorbehoud

Inschrijven:

Minimaal 1 maand van tevoren, met vermelding van tocht, aantal personen, opstapplaats, afstand, postcode en huisnummer. Geld overmaken op bankrekening 1579.50.743 ten name van wsv OLAT, Sint-Oedenrode.

Na-inschrijvers

kunnen alleen mee als er nog plaats is in de bus. Bij inschrijving binnen 1 maand vóór de tocht dient men vooraf bij Toon van Wordragen te informeren of er nog plaats is.

Afmelden:

Bij verhindering zal, indien dit uiterlijk 10 dagen vóór de tocht is doorgegeven, de betaling doorgeboekt worden naar de volgende tocht, of (na aftrek van € 1,10 administratiekosten) worden teruggestort. Bij afmelding binnen 10 dagen voor de tocht wordt niet meer terugbetaald of teruggestort.

Opstapplaatsen:

Sint-Oedenrode	07:00 uur
Eindhoven (NS/Fuutlaan)	07:35 uur
Weert (AC-restaurant A2)	08:10 uur

Zorg voor een geldig grensdocument!

Er is een excursieverzekering afgesloten. Deze geldt niet voor bagage en kostbaarheden.

Info & inschrijven: Toon van Wordragen 0495-537775
toon.van.wordragen@gmail.com

WINTERSERIE

De winterserietochten van OLAT gaan altijd zoveel mogelijk over onverharde paden en stille weggetjes. De routes zijn duidelijk uitgepijld en daarnaast krijgt u een routebeschrijving mee waarvan de nummers corresponderen met die op de pijlen.

Verspreid over de routes zijn altijd meerdere wagenrustposten aanwezig, indien mogelijk met toiletvoorziening; op de langere afstanden is ook horeca opgenomen in het parkoers.

Nordic Walkers zijn welkom op alle afstanden.

Startbureau	geopend vanaf	07.15 uur
		(06.30 uur - maart)
	inschrijving vanaf	07.30 uur
	finish voor	17.00 uur
		(19.00 uur - maart)

Afstanden	Starttijden
40 km	08.00-09.00 uur
30 km	08.00-10.00 uur
10-15-20 km	08.00-12.30 uur
60 km	07.00-07.30 uur (alleen in maart)

Inschrijfgeld:	10 km	€ 3,00
	15 km	€ 3,50
	20 km	€ 4,00
	30 km	€ 4,50
	40 km	€ 4,50
	60 km	€ 5,00 (maart)

Bij het inschrijfgeld is de verzorging op de wagenrusten (brood, koffie, thee, bouillon, etc.) inbegrepen.

Korting

OLAT-leden	€ 2,00 op vertoon lidmaatschapskaart
Bondsleden	€ 0,50 op vertoon lidmaatschapskaart

Voor elke startplaats krijgt u een sticker voor uw wandelboekje.

Informatie:	Joop Wesseling	073-5033322
	winter@olat.nl	www.olat.nl

AGENDA	
Datum	Startpunt
Zondag 18 maart 2012	Middelrode Eeterij De Driezeeg De Driezeeg 21 5258 LD Middelrode
Maandag 9 april 2012 (2e Paasdag)	Asten Café-zaal Jan van Hoek Markt 12 5721 GE Asten

OLAT COMMISSIES

Lange afstand- Prestatie- en Snelwandelen

Henk Plasman (*voorz*), Piet van der Ree (*notulist*),
Paul Canters, Pierre Emans, Jack Klumpkens (*lid*),
Bestuursafgevaardigde/Wedstrijdsecretaris: Ad van Asten
0499-473767 lps@olat.nl, Lupinelaan 27, 5691 WC Son

Winterserie

Ad Verbakel, Theo van Boxmeer (*parkeersen*)
Ad Ketelaars (*voorz*), Willem Schoonhen, Joop Wesseling, Antoinet Gooren

Clubreizen

Toon van Wordragen (*coördinator*), 0495-537775
Juliana van Stolbergstraat 10, 6006 ZM Weert
toon.van.wordragen@gmail.com
Simon Willems, Jan Hendrix, Theo Boumans

Kempische Wandeldagen

Mia Dielesen (*secretariaat*), 040-2552742,
Hamakerstraat 11, 5652 RC Eindhoven, kwd@olat.nl
Joop Wesseling (*voorz*), Hein Lenders, Ad Verbakel,
Ad Ketelaars (*financiën*)
Tony van Duijn (*coördinatie verzorging*)

Wandelen op Dinsdag

Piet van der Zande (*coördinator*), 040-2263198
Mieke van Bortel, 0411-622188;
Truus Kusters, 0478-541276
Antoinet Gooren (*bestuursafgevaardigde*)

Avondvierdaagse & Rooise Wandelingen

Piet van Berkel, 0413-784742
Betsie van Mil, 0413-475454

Wandelwegen

Jan van Berkel (*Airbornepad*)
Bert van Rooij (*Hertog Hendrikpad*)
Theo Beelen (*Graaf van Hornepad*)
Joop Wesseling (*algehele coördinatie*)

Onderscheidingen

p/a Peppelbos 40, 4191 MG Geldermalsen
Voordrachten jaarlijks vóór 15 nov. indienen

OVERIG

Boetiek wandelgidsen

Janet van Gennip, 040-2415802, boetiek@olat.nl

Overnachting Vierdaagse Nijmegen

Hein Lenders, 06-12074473; bankrek.nr. 1579.74.154

Notuliste Bestuursvergadering

Mariet Ahlers

OLAT-verzorging

Willem Schoonhen, Jo Willems (*Winterseries & Paastocht*); Tony van Duijn (*coördinator KWD*)
Paul Canters, Pierre Emans, Willem Schoonhen (*LPS*)
Jo Lepoutre, Jo Willems (*Nijmegen*)

HET BESTUUR VAN OLAT

Voorzitter

Joop Wesseling

De Turfkamp 6
5258 EN Berlicum
073-5033322
voorzitter@olat.nl

Penningmeester

Ad Ketelaars

Koninginnelaan 108
5491 JX Sint-Oedenrode
0413-475824
penningmeester@olat.nl

Bankrekening: 1382.11.736
t.n.v. OLAT Sint-Oedenrode
IBAN: NL34 RABO 0138 2117 36
BIC: RABONL2U

1e Secretaris

Ingrid Tromp

De Putter 23
6021 ZV Budel
0495-492192
secretaris@olat.nl

2e Secretaris

Antoinet Gooren

Plutostraat 2
5081 TG Hilvarenbeek
013-5054508
a.gooren@olat.nl

Bestuurslid

Ad van Asten

Lupinelaan 27
5691 WC Son
0499-473767
a.asten@olat.nl

Bestuurslid

Ad Verbakel

Past. Bogaertsstraat 12
5469 EZ Keldonk
0413-212161
a.verbakel@olat.nl

ERELEDEN

Ad van Asten, Piet Knoester, Jos Koolen †, Hein Lenders, Marinus van Roosmalen, Theo Tromp, Jan van de Ven, Ad Verbakel, Toon van Wordragen

DRAGERS VAN DE CORNELIS VAN MONTFORT TROFEE

Piet Knoester, Hein Lenders, Marinus van Roosmalen, Theo Tromp, Jan van de Ven

LEDEN VAN VERDIENSTE

Mariet Ahlers, Ad van Asten, Tonny & Bert de Boer, Jan Cortenbach, Mia Dielesen, Henk Plasman, Antoon Stoop, Ben van der Velden, Ad Verbakel, Toon van Wordragen, Kees van Vessem

BIJ JOOP AAN TAFEL

Als u dit leest zijn we al een eind op weg in maart. Onze jaarvergadering is achter de rug en u hebt ons het mandaat gegeven voor het lopende verenigingsjaar.

Wij merken dat het steeds moeilijker wordt om binnen het gestelde raamwerk onze taakstelling te realiseren. Soms levert dat hoofdbreken op en is het zoeken naar mogelijkheden om toch een goed product aan te bieden. Wij hebben ons laten informeren door de vertegenwoordigers van onze regiobond. Waar en waarin zij ons kunnen bijstaan zal uit constant overleg moeten blijken.

Duidelijk is dat de financiële bijdrage die wij per lid afdragen aan de bond weliswaar bedoeld is voor het bevorderen van de wandelsport, maar dat wij er ons ook constant van bewust moeten zijn dat verantwoord beleid niet iets vanzelfsprekends is, maar gedragen moet worden door verenigingen. Als OLAT moeten wij onze stem laten horen en dat kan alleen door ons te profileren.

Het bestuur heeft weer nieuw bloed gekregen en wij zijn blij weer over voldoende mankracht te kunnen beschikken om de commissies te kunnen ondersteunen. Natuurlijk moeten we onderling nog overleggen wie waar het beste past, maar daar zult u ongetwijfeld spoedig over worden geïnformeerd.

Wij mochten tijdens onze jaarvergadering onze waardering laten blijken voor de niet aflatende inzet van bijzondere vrijwilligers die het ons mogelijk maken activiteiten te ontplooiën. Dit jaar sprak de commissie onderscheidingen, op voordracht van het bestuur, haar waardering uit voor mensen die hun sporen binnen de vereniging achterlaten bij de bepijling van onze wandelroutes. Mensen die vooruitlopen op onze winterserietochten en zorgen dat u ongestoord uw weg kunt vervolgen. Wij waarderen hun inzet en maken dat op deze manier graag kenbaar.

Wij vinden het ook bijzonder om Sjaan Verbakel te mogen verwelkomen in het rijtje van mensen die tot in lengte van dagen trots mogen zijn op zichzelf door hun niet aflatende inzet binnen onze wandelgemeenschap. Sjaan, namens iedereen van harte gefeliciteerd.

Wij genoten dit jaar al van twee wandeltochten, die beide kenmerkend waren voor het gebied: de grensstreek met België. Een dankbaar gebied om in rond te dolen, maar ook hier moeten wij rekening houden met andere verenigingen en hen de kans gunnen waar en wanneer keuzes te maken. Overleg hierover zullen wij zeker toejuichen.

Nog één tocht te gaan, weliswaar een beetje buiten onze gebruikelijke paden, maar zeker de moeite waard om deze 45ste versie van onze winterserie mee af te sluiten.

Onze clubreizen gaan ook weer van start, neem de gelegenheid te baat en schrijf je in voor een heerlijke wandeling in avontuurlijk gebied.

Verder nodigt de LPS u uit voor een uitdagende wandeltocht in Tilburg, graag tot dan.

- Het tafelteam: Joop en Ad-

NIEUWS KORT

WAAROM WE GRAAG ONVERHARD WANDELEN

Wandelnet wil wandelen in Nederland de plaats geven die het verdient: een goede mogelijkheid om overal te voet op pad te gaan. Omdat vrijwel alle Nederlanders wandelen, omdat wandelen gezond en leuk is en het bijdraagt aan een duurzame samenleving.

Wandelnet streeft naar een samenhangend netwerk voor wandelaars. Zo'n netwerk bestaat uit voetpaden, berm, fietspaden, maar ook verkeersluwe wegen.

Het wandelen over onverharde paden wordt door veel wandelaars als één van de belangrijkste kwaliteitsaspecten gezien. In grote delen van Nederland zijn onverharde paden helaas schaars en de daar wel aanwezige onverharde paden zijn soms niet toegankelijk voor wandelaars.

Steeds vaker maken wandelaars bij Wandelnet melding van (plannen voor) verharding van paden. Vaak met als achterliggend idee om het pad geschikt te maken voor zowel fietsers als wandelaars. Ons motto is: samen waar mogelijk en scheiden waar kan.

Wandelnet heeft in principe niets tegen de aanleg van fietspaden, maar heeft de indruk dat soms te snel wordt uitgegaan van het principe dat wandelaars en fietsers wel hetzelfde pad kunnen gebruiken. Of dat wordt uitgegaan van het idee dat het verhard van een pad een verbetering oplevert voor zowel fietsers als wandelaars.

ONZE JARIGEN

De volgende personen willen wij feliciteren met hun verjaardag. Wij hopen dat zij deze dag in goede gezondheid kunnen vieren.

MAART

16-3	Lucie Coenen - Forstova	Eindhoven
16-3	Fonny van Buul	Eindhoven
17-3	Mari Platenburg	Bakel
17-3	Sjef Weijters	Udenhout
17-3	Ted Liebrechts	Eindhoven
17-3	Henny Rutten-Aarts	Sint Oedenrode
18-3	Martin Swarts	Veldhoven
18-3	Riky Dekker	Sint-Oedenrode
19-3	Liesbeth Spruijt - Heijneman	Helmond
19-3	Sjouke van de Heuvel	Uden
20-3	Wilko van Nieuwenhuyzen	Steenbergen Nb
20-3	Jan Dinnissen	Wijchen
20-3	Franny de Weeger - van de Loo	Eindhoven
20-3	Willemien Hietland	Aalten
20-3	Mariet Vogelsangs	Deurne
21-3	Ferry Fens	Oost West En Middelbeers
21-3	Henk Goorman	Reusel
22-3	Ria van den Akker	Schijndel
24-3	Karin Moeskops	Sint Oedenrode
24-3	Arno Naethuijs	Eindhoven

24-3	Sjoerd Homminga
24-3	Cees van Dijk
24-3	Nellie Feijen - Louwers
24-3	Joke Tindemans
25-3	Erik Dikken
25-3	Marianne Timmermans
25-3	Rien Taks
25-3	Jan Delisse
26-3	Jo Willems
26-3	Ber Stijnen
27-3	Elly Franken
28-3	Ton Seetsen
28-3	Paul Coolen
29-3	Gerard Dortmans
29-3	Hans van Erp
30-3	Gonnie Aarts - Claasen
31-3	Toos van den Boom - Walravens
31-3	Piet Heidema
31-3	Hans Schrijvers

APRIL

1-4	Jan van de Boogaard
2-4	Tony van Duijn
3-4	Vincent van Boerdonk
5-4	Piet van de Laar
5-4	Alex Maas

Vlijmen	5-4	Thijs van Dinteren	Uden
Waalre	6-4	Peter van der Wel	's-Hertogenbosch
Soerendonk	6-4	Harry Prins	Vaassen
Heeze	7-4	Reina Schilt	Vught
Nijmegen	8-4	Hans Pranger	Handel
Sint-Oedenrode	10-4	Ernst Voss	Tilburg
Sint Oedenrode	10-4	Jozofien van Schijndel	Boxtel
Erp	10-4	Ans Ars-Janssen	Eindhoven
Gerwen	10-4	Claude Herman	Vielsalm
Heythuysen	11-4	Toos Habraken - van Eck	Sint Oedenrode
Heeze	11-4	Kaja Coenen	Eindhoven
Rosmalen	11-4	Piet van der Voort	Uden
Nuenen	12-4	Leo Verwegen	Veghel
Veghel	12-4	Lia Hulsmans	Son
Nuenen	11-4	Corrie v/d Zwaluw	Best
's-Hertogenbosch	12-4	Net Janssen	Meijel
Helmond	13-4	Adrie Toonen	Wijchen
Bruegel	13-4	Corrie Tiersma	Eindhoven
Hilversum	13-4	Rina Prins - Bourgonje	Vaassen
	13-4	Ans Verhagen - van de Wijgert	Erp
	14-4	Jan Stevens	Gassel
Veghel	15-4	Henk Peters	Lage Mierde
Utrecht	15-4	Lida de Boer	Maarsse
Keldonk	15-4	Louis Beckx	Schaffren
Son	15-4	Paul Linsen	Eindhoven
Someren			

LEDENADMINISTRATIE

Jet van den Berselaar-Dreesen

De Regent 286, 5611 HW Eindhoven
040-2524404
leden@olat.nl

Alle wijzigingen rechtstreeks doorgeven aan de ledenadministratie.

Het lidmaatschap gaat pas in als de verschuldigde bedragen zijn ontvangen.

Om in aanmerking te komen voor korting op het inschrijfgeld bij OLAT-tochten is het noodzakelijk uw ledenpas te tonen bij de inschrijving.

AANMELDINGEN

Dhr. Hans van Kleef, Mariaheide, Veghel

Dhr. Ernst Voss, Tilburg

Dhr. Bert Westerveld, Mol, België

Dhr /Mevr. Mari en Tonny Platenburg – van den Heuvel, Bakel

Mevr. Nellie Lenssen, Oirschot

OPZEGGINGEN

Mevr. Elja Kleijn, Best

OVERLEDEN

Dhr. Ferry Fens, Oost-, West- en Middelbeers

(Vervolg van pagina 3)

Geniet vooral even van het mooie zicht op het kasteel, een voormalige waterburcht uit de 11e eeuw. Het heeft meerdere malen een

rol gespeeld in de geschiedenis; o.a. bij de belegering van 's-Hertogenbosch in 1629. In 1835 kocht André baron van den Bogaerde van Terbrugge het in verval geraakte kasteel en startte meteen een grootse verbouwing. Het kasteel werd in 2005 voor het laatst gerestaureerd. Het wordt niet meer bewoond, maar is wel te bezichtigen als kasteelmuseum waar te zien is hoe de adel leefde in het midden van de 19e eeuw.

Het riviertje De Aa leidt ons terug naar Middelrode. Dit riviertje is gekanaliseerd, maar op verschillende plaatsen wordt de oude loop van de Aa hersteld. Vooral bij Kasteel Heeswijk is te zien hoe er weer prachtige, nieuwe natuur ontstaat!

Het is genieten, een mooi slot aan een fijne wandeling!

-Myriam van den Berg-

(praktische bijzonderheden over deze tocht staan op pagina 5)

DAK VAN BRABANT BIEDT PERSPECTIEF

OLAT is benaderd door Stichting Mountainbike Promotion Nuenen om medewerking te verlenen aan de omlijsting van de 24 uur van Gulbergen, een mountainbikespektakel dat de deelnemers gedurende 24 uur over het 'Dak van Brabant' voert. Dit traject staat gelijk aan het 3 x beklimmen van de Alpe d'Huez.

Wij worden in de gelegenheid gesteld om op de avond voorafgaande aan het eigenlijke spektakel een wandeltocht te organiseren die ons naar gelang de gekozen afstand één- of tweemaal over het 'Dak van Brabant' zal voeren.

De start zal zijn vanuit het Promodorp op locatie aan de Vamweg, Landgoed Gulbergen Nuenen.

Wij zijn van plan twee startmogelijkheden te bieden, omstreeks 18.00 uur en 19.00 uur, met respectievelijk 8 en 16 km wandelmogelijkheid. Tijdens de wandeling zult u onder andere geruime tijd over het hoogst gelegen punt van Brabant wandelen, met uitzicht op de skyline van Eindhoven, Den Bosch, Helmond, Mierlo en Geldrop.

Voor het tijdstip is gekozen om zowel te kunnen genieten bij daglicht als bij lichtpunten in de avonduren.

Wij hebben uiteraard nog nader overleg nodig met de Stichting Mountainbike Promotion Nuenen en de Beheermaatschappij Gulbergen B.V., maar zodra de plannen definitief zijn informeren wij u nader. Het wandelgebeuren staat gepland voor vrijdagavond 28 september.

INTERNATIONAAL WANDELEVENEMENT 2013

Voor 2013 zijn wij geconfronteerd met een onverantwoord volle kalender met evenementen die hier en daar het goed beleven van de prestatiewandelsport in de verdrukking brengt. Zo is het Hemelvaartweekend, dat door OLAT om de twee jaar wordt benut voor organisatie van het IWE, voor 2013 reeds ingenomen door 4 langeafstandsevenementen. Onverantwoord om onder die condities een organisatie neer te zetten waarbij een beroep wordt gedaan op deelnemers uit dezelfde beperkte doelgroep.

Wij zijn ingegaan op de mogelijkheid ons evenement een week later te organiseren en wel van zaterdag op zondag in het Pinksterweekend.

Vooralsnog blijven wij vasthouden aan de locatie rond Dennoord in Weert en het IJzeren Man-gebied. De ontwikkeling op de toekomstige wandelkalender is dermate ongewis dat nieuwe plannen ontplooiën nu onverantwoord is.

INITIATIEF AV FORTUNA '67

Als bestuur van OLAT ondersteunen wij het initiatief van onze collega's van AV Fortuna '67 dat op hun verzoek in ons clubblad is geplaatst (zie hiernaast)

-Ad van Asten-

WANDEL JE FIT IN 10 WEKEN

Sportvereniging Fortuna '67 organiseert het "wandel-je-fit-in-10-weken"-programma. Het wandel-je-fit-programma is voor iedereen, dus ook en vooral voor mensen die totaal geen conditie hebben en die willen starten met wandelen. Het doel is om onder leiding van een wandeltrainer 10 weken lang elke week een keer te wandelen om conditie op te bouwen. Het einddoel is om van 5 t/m 8 juni mee te wandelen met de Rooise Avondvierdaagse waarbij u zelf de afstand mag bepalen. Dit mag 5 of 10 km per keer zijn en zelfs 15 km is mogelijk.

Kennismakingsavond

De erkende wandeltrainers zorgen voor een verantwoorde opbouw van de trainingscyclus. Het programma start met een kennismakingsavond op 27 maart om 19.30 uur in het clubgebouw aan de Zwembadweg. Op deze avond maakt u kennis met de trainers en de andere groepsleden. Uw beginsituatie en persoonlijk einddoel worden in overleg met de trainer bepaald. Hierna verzorgt Comfort Zones uit Sint-Oedenrode een professionele presentatie over wandelschoenen en toebehoren.

Trainingen

De groepstrainingen starten op dinsdag 3 april om 19.00 uur, waarbij u gaat toewerken naar uw einddoel. Tijdens deze trainingen, die elke keer op dinsdagavond zijn, werkt u onder professionele begeleiding aan uw techniek en wordt op een bewuste en blessureveilige manier aan uw conditie en gezondheid gewerkt.

Meerdaags wandelevenement

Aan het eind van het programma neemt u deel aan de Rooise avondvierdaagse op 5 t/m 8 juni. Het is de bedoeling dat u hier de afstand gaat afleggen waar u tijdens het programma voor heeft getraind (einddoel). De 5 of 10 km.

Terugkomdag

Na deelname aan het meerdaags wandelevenement zal het programma worden afgesloten tijdens een terugkomdag. Hier wordt gekeken welke resultaten u tijdens het programma heeft bereikt en een eventueel vervolgaanbod gepresenteerd.

Kosten

Omdat we het bij Fortuna belangrijk vinden om volwassenen in beweging te houden, en in samenwerking met ComfortZones, is deelname aan dit programma gratis.

Meer informatie: *George Zoontjens*
telefoon 0413-476748
www.fortuna67.nl

Loek Labout: "ik ben heel hard voor mezelf"

Toen Loek Labout zich veertig jaar geleden aansloot bij OLAT, was hij het 35ste lid. En lid is hij nog steeds, wat best bijzonder is. Na Frans Peters, die enkele jaren geleden als eerste werd gehuldigd wegens 40-jarig lidmaatschap, zijn Louis Oostvogels en hij nu de eerstvolgende trouwe OLAT-leden die deze eer te beurt valt. Een mooie aanleiding om Loek eens op te zoeken in zijn gezellige Amsterdamse woning.

De meest voor de hand liggende vraag is: hoe komt een rasechte Amsterdammer terecht bij een nog amper bekende wandelsportvereniging in een dorpje als Olland. "In die tijd wandelde ik overal", verklaart Loek, die na het voltooiën van een avondvierdaagse op z'n vijftiende voorgoed verknocht was geraakt aan wandelen en daarin bovendien heel goed wilde worden. Wanneer precies weet hij niet meer, maar vroeg of laat raakte hij zo verzeild bij Cornelis van Montfort – in de wandelgangen aangesproken als 'Krelis'.

Loek werd al snel kind aan huis bij de oprichter en eerste voorzitter van OLAT. "Als er vergaderd werd, of als er grote tochten waren, sliepen we met zo'n dertig man in de verbouwde stal. Maar ik was ook wel eens de enige gast en dan had ik in het huis mijn eigen logeerkamertje, met mijn eigen bed. 's Ochtends hielp ik in de keuken met broodjes smeren. Dat hoorde erbij. Het was altijd fijn dat je in Olland een heel weekend had. Meestal kwam ik zaterdagmiddag aan. Het wandelen begon al bij de bushalte, want het was een half uur lopen naar de boerderij van Krelis. Daar stond de soep dan al klaar. Je kon inschrijven op 20 of 40 km, maar er waren ook wel tochten van 100 km, die je binnen 15 uur afgelegd moest hebben. De leden van toen gingen er flink tegenaan. Het waren allemaal goede wandelaars." De wandeltochten gingen in principe altijd door: "In een strenge winter hingen de ijspegels ooit aan onze mutsen."

"Winterseries, nachttochten, Krelis deed alles zelf. Hij vond het geweldig dat hij dat kon doen voor de wandelaars. Hij was helemaal bezeten van wandelen. Zijn vrouw en dochter steunden hem daarin, anders lukt 't niet natuurlijk." Door gaans gingen de sportieve uitstapjes naar Olland gepaard met een bezoek aan het klooster in Rooi. "Daar werd speciaal voor ons wandelaars een mis opgedragen. Dat had Krelis zo geregeld met de paters. Ja, dat vond ik wel iets aparts", aldus Loek, zelf van huis uit ook katholiek maar toch niet zo streng als Cornelis, die zijn boerderij zelfs had vernoemd naar het Heilige Jaar: 'Anno Santo'.

Blaren als een rijksdaalder

Al gauw behoorde Loek tot de harde kern van snelwandelaars. "Ik haalde ooit wel 9 km per uur", herinnert hij zich. "Maar als Louis ook meedeed, was ik de eeuwige tweede,

want dan won hij. Maar we gingen toch goed door één deur, hoor."

Zodra Cornelis het voor elkaar kreeg, organiseerde OLAT de allereerste officiële Continental Centurionwedstrijd van Nederland: 100 Engelse mijlen (ruim 160 kilometer), af te leggen binnen 24 uur. Met als startpunt de sporthal in Sint-Oedenrode. "Er deden veertig wandelaars aan mee en ik eindigde als nummer 18. Dat was netjes", blikt Loek terug. Zeker als je bedenkt dat hij doordeweeks niet aan trainen toe kwam, al had hij als medewerker van de postkamer bij Ahrend in Amsterdam toch de nodige beweging: het was er voortdurend trap op, trap af. "Bovendien ben ik hard voor mezelf", zegt Loek. "Bij die 100 EM in Rooi had ik na 30 kilometer al blaren zo groot als een rijksdaalder, op beide voeten. Daar heb ik de resterende 130 kilometer mee uitgelopen. Ik moest en zou die Centurion-titel hebben. En je werd wel opgezweept door Krelis, hoor. Die zei steeds dat je beslist niet mocht opgeven. Het helpt ook wel dat je bij zo'n wedstrijd rondes loopt, dan kun je aftellen, dat is fijn. Al blijft het vreemd dat je een heel etmaal doorloopt zonder slaap."

Eerder in Engeland was het hem – anders dan Louis – tweemaal niet gelukt om Centurion te worden. "Die eerste keer ben ik na 115 km uitgevallen, niet leuk, maar ook niet zo erg. De tweede keer was wel zuur: toen viel ik uit na ruim 150 kilometer. In Engeland wandelde je trouwens op de auto-weg, tegen het verkeer in, maar je mocht niet in de berm gaan lopen als er een auto aankwam. Levensgevaarlijk!"

Voor Loek – inmiddels net 74 geworden – was het indertijd een sport op zich om alle grote afstanden in Nederland tenminste eenmaal op zijn naam te kunnen zetten. Daaronder Nijmegen-Rotterdam, de Mergellandtocht, Amsterdam-Leeuwarden en diverse Kennedymarsen.

Reislustig

Loek Labout laat zich kennen als een reislustig mens, en het wandelen bracht hem overal. Zo heeft hij vijf buitenlandse snelwandelmaraathons (42 km) op zijn conto staan: in New York, Berlijn, tweemaal in Griekenland en eenmaal in Engeland. De zevendaagse van Viborg in Denemarken, waarbij je minstens 50 km per dag aflegde en onderweg op luchtbedjes overnachtte in scholen, heeft hij zelfs tien keer voltooid.

"Als eerste Nederlander", zegt hij trots. "Daarvoor heb ik nog de ketting met medailles ontvangen uit handen van de burgemeester. Pas vijftien jaar later maakte een tweede Nederlander de tiende keer vol."

Een IML-wandeling in Israël in 1969 herinnert hij zich nog goed omdat het daar toen net oorlog was. "We verbleven er in een kamp, met de hele nacht grote schijnwerpers op onze tenten gericht, vanwege onze veiligheid. Bij de wandelingen ging het leger voor ons uit, om zeker te zijn dat er geen mijnen lagen. Maar we kregen er een geweldig onthaal, met drank en hapjes." Heel anders, maar al even onvergetelijk was de ondergrondse wandeltocht door een mijncomplex in Houthalen (in de Belgische Kempen). "Het was maar 16 kilometer, voor ons een afstand van niks. Maar je maakte

iets bijzonders mee. Met zo'n lamp op je helm door die mijngangen. Er was zelfs een kraampje met eten en drinken. Een belevenis!"

Op de buitenlandse groepsreizen met Theo Tromp en Ben van der Velden was Loek regelmatig van de partij – als het even kon in gezelschap van Martin van Ruyven, zijn 'slapie' in Nijmegen, Apeldoorn en de rest van de wereld. China bijvoorbeeld. "Bijna niemand spreekt daar Engels, dus alles gaat met handen en voeten, maar Ben wist het heel goed te regelen. Hij wist zelfs precies hoe laat de treinen liepen", vertelt Loek, nog vol van alle indrukken. Een ander hoogtepunt voor hem was de Julianatocht in Tsjechië met Theo: "Die wil ik beslist nog 'ns doen, dat was zoiets unieks. We waren er met Koninginnedag, iedereen was in het oranje. Met Theo ben ik vroeger ook vaak in de Ardennen geweest. En vrij recent nog in etappes naar Santiago de Compostela. Helaas heb ik het laatste jaar niet meer kunnen meewandelen vanwege mijn heup. Ik ben in 2010 geopereerd en kan nog steeds niet goed lopen.

Het zou jammer zijn als dat nooit meer ging, want het is heel fijn, met zo'n klein groepje. Iedereen kent elkaar, dat is geweldig."

Olympisch vuur

Toch maakte Loek zijn meest opmerkelijke wandeltocht juist helemaal in z'n uppie. Dat was in 1972, toen er Olympische Spelen gehouden werden in München. "Bij s.v. De LAT had iemand het plan opgevat om er met een wandelgroep heen te gaan. Maar de organisator overleed en daarna haakte de rest ook af. Toen dacht ik: dan doe ik 't zelf. Nou, je snapt,

duizend kilometer met een rugzak van tien kilo, dat is niet even een pakje boter halen. Ik liep op de gok, zonder geplande dagafstanden en moest zien waar ik onderdak vond. Soms liep ik van 's ochtends vroeg door tot elf uur 's avonds. Zo'n rugzak wordt na een poosje van lood, daar heb ik nooit aan kunnen wennen. Daarom had ik vrij snel een deel van mijn bagage met de post terug gestuurd. Voor het slapen gaan moest ik dus regelmatig kleren uitwassen. Van een dagboekje bijhouden kwam niks terecht, ik was al blij als ik binnen was. De hele familie had mij uitgezwaaid op de Dam in Amsterdam. Een neef van mij had daarna een grote Duitse krant gebeld en die had een foto van mij geplaatst met een verhaal. Zodoende werd ik overal herkend. Maar toen ik na 28 dagen in München aankwam, lag er geen kaartje voor

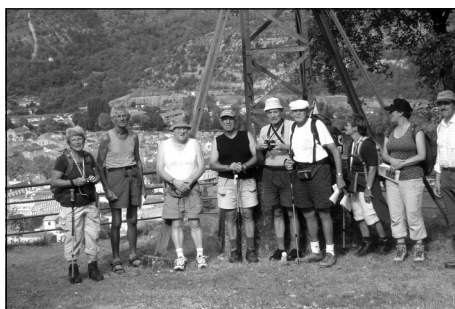
mij klaar voor de openingsavond, zoals ik gehoopt had. Ik heb nog wel het Olympisch stadion van binnen kunnen zien. Daarna wilde ik meteen doorlopen naar Oostenrijk, om mee te doen aan de driedaagse van Knittelfeld. Op weg daarheen kwam ik eerst in een ander dorp, waar ook een wandeltocht werd gehouden. Dat had ik toevallig aangeplakt gezien. Het enige hotelletje zat vol, maar iemand die ook in Nijmegen gelopen had, zorgde ervoor dat ik kon logeren bij de voorzitter van de wandelclub. De dag na de tocht mocht ik niet vertrekken voordat de burgemeester mij een bronzen plak en een tinnen bordje was komen overhandigen. Dat gebeurde pas aan het eind van de middag, zodat ik uiteindelijk liftend naar Oostenrijk moest om op tijd te zijn voor de start. Ik heb in Knittelfeld wel een keer of vier meegedaan, je loopt er 100 km in drie dagen. Maar toen was ik te moe om 'm uit te lopen."

Zoveel wandelverhalen.... Loek zou nog uren kunnen doorvertellen. Plakboeken en foto's heeft hij ook, maar

sinds hij zes jaar geleden samen met zijn broer verhuisde van het ouderlijk huis naar een kleiner benedenhuis, zit dat elders in dozen opgeslagen – onbegonnen werk om ze boven water te halen.

Zijn grootste zorg is nu: zal ik met mijn nieuwe heup voor de vijftiende keer de Vierdaagse van Nijmegen kunnen lopen. Of die gemiste etappe naar Santiago. Want puzzels leggen mag dan een grote hobby van hem zijn, het wandelen staat nog steeds bovenaan.

-Mirjam Kies-

Speleologie en modderuitsmijter

De reis naar de start, De Achterste Hoef, verliep met enige vertraging, want de provinciale weg vanaf Eersel, die ik als scheidsrechter onderweg naar mijn training in Bladel al zo vaak gereden had, was afgesloten. Er bleek een compleet nieuwe afslag vanaf de A67 gerealiseerd te zijn. Een beetje jammer dat die zo slecht uitgerijld was door de ANWB. Iets voor achten kwam ik dus pas aan in het startlokaal. Gelukkig was de grote meute me al voorgegaan met inschrijven en ook behoefde ik niet in de rij te wachten tot 08.00 uur voordat ik een routebeschrijving kreeg. Iets na achten kun je namelijk ook vertrekken uit de prachtige zaal.

Net nadat ik buiten was, werd me door een bekende stem goedemorgen gewenst. Het waren Sjef en Erna, die ik sinds 2010 ken toen ik voor de eerste keer de Vierdaagse liep. Ze waren inmiddels onderdeel van een groep van 5 personen, een aardig peloton. Het eerste uur liep ik samen met ze op. Ik kon het moordend tempo van deze dames en heren uit Milheeze echter niet bijbenen. Bij de eerste rust op 5,4 km moest ik ze laten gaan.

De route ging meteen na de Achterste Hoef over een veldweg naar de bosrand. In het halfduister bereikten we het bos en daar bleek dat het drassig, modderig en glad was. Het brede bospad was door plassen teruggebracht tot een smalle doorgang waar meestal maar één persoon tegelijk op paste, met filevorming en hilariteit tot gevolg.

De toon was gezet. Wat volgde was een mooi stuk met enig ongemak, maar erg veel fraai bos. Na een tijdlang draaien en keren tussen de bomen kwamen we in de buurt van de snelweg A67. Die mochten we uiteindelijk via een viaduct bovenlangs passeren om meteen daarna aan de eerste wagenrust te beginnen. Ik zat met Theo, maar zonder Hennie, op de bank en Willy Timmermans maakte mij attent op het feit dat een rits van mijn tas los was. Alsnog mijn dank daarvoor.

De tocht zette zich nu voort over de Cartierheide en de bosgebieden daaromheen. De lopers van de 15 en 20 kilometer hadden zich van de route afgesplitst toen we na veel boswerk uitkwamen bij De Kneup, waar SBP Outdoor gevestigd is. De binnenkant was een als blokhuut ingericht lokaal. Supergezellig, compleet met banken en open haard. Eigenlijk te gezellig om weer te vertrekken. Ik zat enige tijd aan de tafel met de groep van Erna en Sjef. Net toen Willy en Rian binnen kwamen en enkele foto's maakten, vertrok de groep. Na deze rust liepen we terug het bos in, over een natuurplek waarvan enkele kunstmatige zaken waren toegevoegd. Duidelijk obstakels om survivalachtige activiteiten op te ont-plooien. Zelfs een ingegraven rioolbuis ontbrak niet. Ik liep er langs in plaats van er door. Later zou ik mijn portie spele-

ologie van OLAT nog wel krijgen. We liepen opnieuw door bossen, langs akkers, totdat we op de Gerardusweg uitkwamen. Die moesten we een tijdje volgen om tenslotte bij een leuke picknickbank rechts de heide weer op te lopen. De lopers van de 40 kilometers zouden straks ook dit pad weer lopen. Mijn telefoon meldde, middels een SMS, dat ik me in de buurt van België bevond. Ja dat wist ik al, de streek heet hier De Pielis en dat ligt tegen de grens met Vlaanderen.

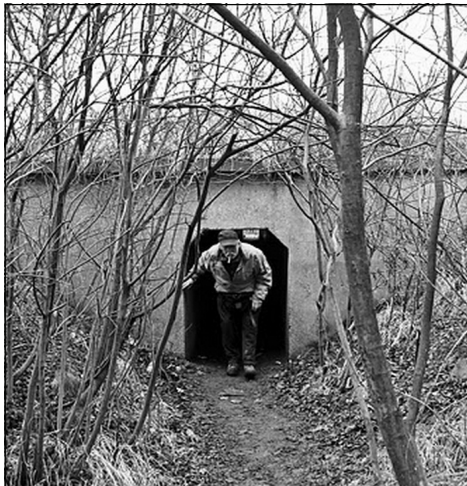
Tegen de tijd dat de lopers van de 20 km zich bij ons voegden, waren we bij caférust Dennenlucht aangekomen. Ik vroeg me al enige tijd af wat ik rook, maar toen wist ik het. Ik liet deze rust voor wat ze was en stapte door. Onder andere langs een partij vers gekapt naaldhout. Toen wist ik niet alleen wat ik rook, maar ook hoe die geur veroorzaakt werd! Opnieuw door uitgestrekte bosgebieden en af en toe langs een akker. De wegen werden weer modderiger en moeilijker begaanbaar en toen ging het mis. Althans, bij mij. Ik liep waarschijnlijk een beetje langs het pad af om de meeste modder te vermijden en miste daardoor een pijl. Ik was echter zo lekker aan het lopen dat ik het niet in gaten had. Gedurende anderhalve kilometer geen zijwegen en ik was me van de vergissing dan ook niet bewust. Totdat ik bij een vijfsprong uitkwam, waar een plaquette van een neergestorte Lancaster tijdens de Tweede Wereldoorlog stond, maar

geen OLAT-pijl. Ik realiseerde me dat ik terug moest. Dat gebeurde en uiteindelijk zag ik aan de andere kant van de kruising, waar ik de mist in was gegaan, een pijl hangen. Snel pakte ik de route weer op.

De pijlen toen goed volgend, merkte ik dat het geluid van de snelweg A67 langzaam maar zeker luider werd. Op zeker moment zag ik dat we er haaks op af liepen. Ik heb veel ontzag voor het organisatietalent van OLAT, maar om 1000 wandelaars naar de andere kant van de A67 over te zetten heb je wel een bataljon klaar-overs nodig, want een viaduct was hier niet. Ik zag wandelaars van rechts aankomen. Even dacht ik, oh nee toch, weer verkeerd gelopen, maar toen zag ik een soort poortje in het talud van de snelweg. Misschien 1.40 m of 1.50 m hoog. Het was de bedoeling dat we gebukt naar de andere kant gingen. We hoefden niet te tijgeren, al zou dat vast ook wel goed gerekend worden door de jury als je dat deed. Ik vroeg me af wat de wandelaars, die bezig waren om een hernia eruit te lopen hiervan zouden vinden en ging vervolgens het gat in.

Bij grenspaal 198 wisten we het zeker, we liepen op de grens. Verderop stond een oorlogsmonument dat de schrik-

draadversperring in herinnering riep. Niet lang daarna kwam de tweede wagenrust (voor de 30 km lopers) in zicht. Het was er druk en de geur van soep vulde mijn neusgaten al van verre. Ik vond nog een plaatsje en at mijn soepje met smaak op. Het was door de neerslag, die inmiddels was gaan vallen, toch wel afgekoeld.

Het laatste gedeelte van de tocht was een voortzetting van de boswandeling die we tot dan toe hadden gekregen. Maar nu aangevuld met het prachtige landgoed Ten Vorsel. En tenslotte kwamen we uit bij een kappelletje, gevolgd door een modderuitsmijter die er mocht wezen. In pakweg 100 meter langs de Goorloop (what's in a name) kregen we een pakket blubber te verwerken waarbij we 10 centimeter of meer wegzakten in de glibberige massa. Grapje van de parkoersmeester, zullen we maar zeggen. Dit was echter vlak voor de finish en ik heb zo'n vermoeden dat

de schoonmaakdienst van De Achterste Hoef deze vorm van humor maar beperkt heeft kunnen waarderen!

- Ruud Horst- (blog)

VOORUITBLIK CLUBREIS - Burnot-Abdij van de Leffe

Prachtige wandeltocht met steile klimmen door ruige omgeving

In Burnot aan de Maas, ligt een mooi uitzichtpunt en kan de wandelaar die het gehaald heeft uitzien over een mooie omgeving. Even zou je wensen met een deltaglijder mee te mogen, maar dan zie je dat er nog voldoende andere dingen zijn om van te genieten. Het is vandaag 28 april en wij volgen een traject van de GR 126.

Wij dalen af door een bos en komen beneden aan de oever van de Maas in Rouillon. We volgen de rivier een tijdje en nemen dan voorlopig even afscheid. Gelukkig zijn we een beetje aan tunneltjes gewend geraakt, want zo'n konijnenpijp moeten we door om in een heuvelachtig gebied te komen.

Even denken wij in een vergeten dorp te zijn geraakt. Bloeiende boomgaarden tussen vervallen huisjes en zelfs een hotel wacht tevergeefs op gasten. Hopelijk is de weg nog wel begaanbaar.

Godinne laten we achter ons en wij beginnen aan een steile klim waar geen einde aan wil komen. Dan een steengroeve, om droefgeestig van te worden. Wij zoeken ons pad over de steile flank van dit gedrocht. Een glooiende afdaling brengt ons daarna in Evrehailles waar we de dorpskerk ronden en weer op gaan richting vergezichten. Het nu volgende ruige

bosgebied heet Poilvache en doet denken aan de heldenverhalen van de 4 Heemskinderen. Misschien zien we straks nog ergens een kasteelruïne, maar dan zijn we alweer bij de Maas in Houx, waar het oorlogsgeweld nog amper een halve eeuw terug overheen raasde.

Wij moeten weer terug het gebergte in, opwaarts de Mont d'Houx. Het is te doen, maar gun je de tijd!

In de afdaling misschien nog een paar van die OLAT-paadjes met blubber en al, maar het zware werk is voorlopig even achter de rug. Hoewel Awagne verwachtingen schept dat er nog ergens een bruin café te vinden zou zijn, moet die illusie op puur geluk berusten.

Wij verlaten het dorp in een vreemde bocht maar komen uiteindelijk op een hoogvlakte met wijde blik. Daarna doen we de Leffe aan. Eerst nog wat verwarring want het is niet de brouwerij, maar weer zo'n fabriekssteengroeve waar we gewoon over het terrein mogen wandelen. Wel even goed opletten want de smalste padjes zijn meestal de juiste. Als wij dan uiteindelijk ver beneden ons in het dal de Maas zien stromen, diep uitgesneden in de rotsen, weten wij dat het niet ver meer is naar de Abdij van de Leffe, vandaag het eindpunt van een prachtige maar zware wandeltocht.

Het uitzetten van een wandeling

OLAT is bekend om zijn mooie uitgezette tochten. Na afloop van een Winterserietocht, de Kempische Wandeldagen of andere wandelingen hoor ik vaak complimentjes over de mooie route. Die speel ik dan meestal door naar de parkoersbouwer, de ontwerper, de uitzetter of hoe je de man (of vrouw!) dan ook noemt. Uit ervaring weet ik dat bij het Wandelen op Dinsdag ook vaak vrouwen aan de bak komen om een route aan te leveren.

Hoe kom je aan een route?

En hoe komt Wandelen op Dinsdag (WoD) aan pakweg 25 routes per jaar? Nou, het meest simpele is gewoonweg een al bestaande route te nemen. Die zijn voorradig op internet, bij de VVV, of je gebruikt een al ooit eerder gelopen route van een andere vereniging of – tot een paar jaar geleden – een wit-gele route van de VVV, die toen ook nog in het terrein gemarkeerd waren. Het nadeel van al deze routes is dat je maar moet nemen wat er toevallig voorradig is. De lengte is te kort of te lang, er is geen rustcafé, de route loopt teveel over asfalt (past niet bij OLAT) of alleen over brede bosdreven (ook niet zo erg OLAT). Kortom, er blijft nogal wat te wensen over. Natuurlijk wordt zo'n route aangepast aan de (verwende?) OLAT-wandelaar. Met name de routes van On Track passen qua natuurbeleving goed bij OLAT. Maar ja, de lengte en het start- of rustcafé vragen toch vaak om aanpassingen.

Afwisseling

Een variant tussen het allemaal zelf doen en het leunen op de schouders van een voorloper is om gebruik te maken van de vele wandelknooppunten van de laatste jaren. Hierbij kun je makkelijk de route en afstand zelf bepalen. Als je geluk hebt is er een aanloop- of aftakroute naar een fietscafé in de buurt.

Maar ja, er zijn natuurlijk ontwerpers die het allemaal zelf doen. Eerlijk gezegd vind ik dat vaak de mooiste routes en hoewel niet iedereen de geweldige ervaring heeft van Ad Verbakel, die al jaren de winterseriewandelingen uitzet, kom ik bij het WoD steeds vaker verrassende routes tegen.

Zelf heb ik voor WoD ook regelmatig een route uitgezet. Ik heb me veel gespiegeld aan Ad. Hoe doet hij het, waar let hij op? Het geheim zit in de afwisseling, een bosje, een stuk hei, een bosrandje, even langs een beek, een paar keer links- en rechtsaf als rechtuit te saai wordt, met in het achterhoofd de wens om de wandelaar minstens iedere 300 meter een ander uitzicht te bieden. Dat laatste lukt natuurlijk nooit helemaal, maar vaker wel dan niet. Gelukkig zijn we in Brabant gezegend met veel natuur en – minstens zo belangrijk – een grote café-dichtheid voor de start- en rustpunten. Dat is in andere delen van ons land wel anders.

Kaarten en fietsen

Hoe doe ik het zelf? Eerst zoek ik ruwweg het gebied uit. Dan kijk ik welk startcafé in dat gebied in aanmerking komt. Meestal weet je dat wel snel te vinden. Als je vaak met Winterseries en WoD meeloopt, heb je al aardig kennis van zaken zonder zelf nou zo'n grote kroegtijger te zijn. Daarna pak ik de topografische kaart of de topografische atlas van Brabant en ga opzoeken waar het leuk wandelen is. Ik probeer of ik op de kaart mooie stukjes afwisselende natuur kan vinden, net zoals het rijtje hierboven, een bosje, een stukje hei, een kronkelige beek, een zandverstuiving, alles wat ik op de kaart maar interessant vind. Daarna knoop ik alles aan mekaar en klaar is Kees. Had je gedacht, Kees, want waar is het rustcafé? Ligt het op 10-12 km van de route? Is de totale route pakweg rond de 20-22 km? Enfin, na nog wat puzzelwerk is de route in een ochtendje af. Op papier tenminste, in het terrein ligt het anders. De bordjes 'niet betreden, natuurgebied' staan er niet voor niets. Zo ontmoette ik in Postel, België een keer allemaal borden met 'Privaat, toegang streng verboden'. De route kon gelijk de prullenbak in. Voorlopen dus, of – in mijn geval – voorfietsen. Geen mountainbike, maar een gewone fiets, met versnellingen, dat dan weer wel. Tijdens het voorfietsen kom je soms veel verrassingen tegen. Leuke en minder leuke. Hé, waar gaat dat bospaadje naar toe? Staat niet op de kaart, toch maar even narijden. En daar is een mountainbikepad, ook niet op de kaart, maar slingert wel lekker door het bos. Verrèk, daar mag ik niet in, dan de route maar omgooien. Oei, wat is die weg druk, te druk om met 40-50 man/vrouw over te steken. Gelukkig is er een halve kilometer verder een rotonde, dan daar maar langs. Wordt de route nou niet te lang zo? Hé, hier is een droge sloot, ook mooi meegenomen, als ik die oversteek (écht OLAT) snij ik weer een stukje af.

Kortom, na een dagje fietsen ben ik er wel uit. Als ik redelijk thuis ben in de omgeving vaak korter. Soms valt het mee, soms valt het tegen.

De praktijk

Toch maar even verslag doen van een routeplanning in een gebied waar ik dacht goed thuis te zijn, maar waar alles niet van een leien dakje liep.

Tocht: 'Net over de grens' op 1 november 2011, dus inmiddels al voltooid en volbracht. Startpunt Borkel, beoogd rustpunt 'de Wulp' bezoekerscentrum Hageven in België.

Ik puzzel op de gebruikelijke manier de route uit en kom tot de conclusie dat het rustpunt op 14 km ligt en de route op 24 km komt. Inkorten dus. Ik zoek een ander startpunt op, maar het café is dinsdags dicht. Rustcafé verplaatsen dan, er moeten in de buurt nog enkele kampeerboerderijen zijn. Ook dat schiet niet op, de rustplaats ligt dan op 8 km.

Via googelen vind ik 2 cafés in Lommel, bij de grensovergang. Pakweg 11 km, de Wulp kan vervallen en de route verkort. Probleem opgelost.

Nu de fietsdag nog. Hoe steek ik de Luikerweg nog over met de groep. Razend druk daar. Als we met de groep op de rotonde links aanhouden, scheelt het één oversteek. Moet dan te doen zijn. De volgende oversteek in Lommel is een eitje, daar is een maximumsnelheid van 50 km en een zebrapad. Verrassing: het café heeft een achteruitgang die rechtstreeks in een natuurgebied uitkomt. Bij een grensmaal wil ik rechtsaf, maar zie een afrastering verderop. Toch maar even kijken. Tot mijn geluk is er aan de wandelaars gedacht, er is een opstapje gemaakt, dus we kunnen er straks zonder kleerscheuren over. Eenmaal het natuurgebied uit, zie ik een pad dat weer de hei opgaat. Helaas is het toegangshek voorzien van een groot slot. Jammer.

Andermaal weer de grens over zie ik dat het natuurgebied de Plateaux inmiddels voor een groot deel afgesloten is. Ik fiets maar eens langs over een mooi bospad. Tot mijn verrassing kan ik aan het eind via een onooglijk paadje met een boog weer op de geprogrammeerde route komen. Op de terugweg naar Borkel wordt de route nog twee keer gestuit door een hek. Gelukkig allebei met een opstapje.

Verrassing

Als ik twee weken voor de wandeling de route samen met Truus nog een keer ga voorlopen, zie ik tot mijn schrik dat het eerste opstapje bij de grensmaal verdwenen is. Het hek ook, maar er staat nu een bordje 'geen toegang, gevoelig plekje' zoals ze dat in België noemen. Maar tot onze grote verrassing leidt het enig overgebleven pad ons naar de Dommel, met een prachtige hangbrug eroverheen. En laat dit pad nu uitgerekend uitkomen bij het toegangshek, inmiddels zonder slot. Zo komen we weer op de oorspronkelijke route.

Op de wandeldag zelf is het prachtig weer, de bomen staan in herfststooi en we genieten allemaal van een schitterende wandeling.

-Kees van Vessem-

Grenzeloze Tocht 2011: ook voor viervoeters

Met onze jongste zoon van 9 jaar en de hond (die met de rugzak uit OLATNieuws nr 38/1) hebben we meegedaan aan de Grenzeloze Tocht. Onze andere twee kinderen hadden een winterhike met de scouting en konden er dus niet bij zijn. Dit jaar was het wel goed plannen voor ons om de Grenzeloze Tocht te lopen: 32 km is te lang voor ons in de wintermaanden maar 16 km vonden we weer te weinig, 24 km is een goede afstand maar de hond mocht niet mee in de bus. We zouden dan toch 24 km lopen, ik zou met onze zoon en hond wachten op de post en mijn man zou dan de pendelbus terug nemen naar Luyksgestel en ons dan weer met de auto oppikken bij de post.

Het was een hele mooie tocht, we hebben er echt van genoten! Smalle paadjes vinden we altijd heel leuk en met het aantal mensen wat de tocht loopt is dit ook echt te doen. De posten zijn goed verzorgd, een stukje vlaai gaat er goed in. De prijzen zijn goed betaalbaar. Een aantal wandelaars kwamen we steeds weer tegen op de posten en er ontstond een leuk contact. Aan het eind van de 24 km wachtten wij bij de post, terwijl mijn man dus met de pendelbus terug ging om de auto op te halen. Onze zoon vermaakte zich prima, kreeg van een vrijwilliger nog een pen toen hij snoepjes ging uitdelen. Verder kreeg hij van een wandelaar waar we eerder contact mee hadden gehad nog een muntje om drinken te halen, daar had die persoon toch geen tijd meer voor.

Die wandelaar kwam busmunten halen, maar later hebben we hen voor de zekerheid naar Luyksgestel gebracht omdat ze met zijn tweeën zaten te wachten op de pendelbus. De laatste bus zou nog moeten komen maar de tijd was onbekend en het was een kleine moeite om hen mee te nemen. Hulde ook aan alle vriendelijke vrijwilligers, er komt heel wat bij kijken, dat merkten we ook omdat we uiteindelijk zo laat nog zaten op de post en er dus ook al opgeruimd werd. Kortom deze tocht is zeker voor herhaling vatbaar.

Toelichting op de rugzak van de hond: in de rugzak van de hond zitten geen brokjes, zoals geschreven is in OLATNieuws. De hond krijgt 2x per dag te eten. 's ochtends en 's avonds. Hij draagt zijn eigen water en een drinkbakje en een handdoek. In Nederland heb je bij restaurants vaak wel de mogelijkheid om de hond te laten drinken, maar als je lange afstanden loopt kom je niet altijd langs een plek waar je een hond kan laten drinken. Een hond kan aardig wat drinken tijdens een tocht en wij hebben er daarom voor gekozen om de hond zelf zijn water te laten dragen. Onze hond weet dus ook als hij zijn rugzak om krijgt dat hij er een dag op uit gaat met ons.

-Evelien Ross-

33^e WEDSTRIJD / PRESTATIE

Datum: zondag 25 maart 2012

Startplaats: Wielerbaan Pijnenburg
Bijsterveldenlaan 3
5045 ZZ Tilburg

Het wedstrijd/prestatiewandelen is een jaarlijks OLAT-evenement, dat ook nadrukkelijk openstaat voor de 'gewone' sportieve wandelaar.

Er wordt gewandeld op een (door de Atletiekunie gecertificeerd) parkoers van 1.569 meter. Het parkoers ligt in een parkachtige omgeving en is verkeersvrij. De bijbehorende accommodatie beschikt over faciliteiten zoals douches en kantine.

Er is keuze uit vijf afstanden. Alleen op de 50 km moeten deelnemers een gemiddeld tempo halen van tenminste 7 km/u.

Tijdens het wandelen is eten en drinken voor de deelnemers inbegrepen.

In de kantine vindt aan het eind van de middag de uitreiking plaats van prijzen en diploma's.

Afstand	Inschrijfgeld	Starttijd
50 km	€ 10,00	10:30 uur precies
30 km	€ 09,00	11:30 uur precies
20 km	€ 08,00	13:30 uur precies
10 km	€ 05,00	13:30 uur precies
5 km	€ 03,50	14:30 uur precies

Korting

OLAT-leden bij voorinschrijving: € 2,50

Leden Atletiekunie bij voorinschrijving: 25%

Bondsleden: € 0,50

Geen korting op korting.

Inschrijven

Voorinschrijving kan geschieden tot uiterlijk 18 maart 2012 via inschrijfformulier, downloaden van www.olat.nl of aanvragen via wedstrijd@olat.nl en opsturen naar:

Henk Plasman, Weegbree 81, 5684 JC Best.

Het inschrijfgeld dient onder vermelding van naam en afstand vóór 18 maart 2012 te worden overgemaakt op bankrekening 1382.11.736 t.n.v. OLAT Sint-Oedenrode.

Na-inschrijving is mogelijk op het startbureau tot een half uur voor de starttijd van het betreffende onderdeel.

Inlichtingen

Henk Plasman

tel.: 06-10980674 e-mail: wedstrijd@olat.nl

zie ook: www.olat.nl

LPS STANDEN & NIEUWS

STAND CLUBKAMPIOENSCHAP PER 17. FEBRUARI 2012

1	Dennis van Reeden	3070	5	M
2	Martien van Achterberg	1270	3	M
3	Hans Pranger	915	2	M
4	Rob van Stuivenberg	650	1	M
	Gerrit van Haandel	650	1	M
	Servee Derks	650	1	M
	Rik Weverbergh	650	1	M
	Jan Dinnissen	650	1	M
	Gerrit Arfman	650	1	M
	Hugo Prinsen	650	1	M
1	Rinda Scheltens	650	1	V
	Ton Seetsen	650	1	M
	Claude Herman	650	1	M
	Wim van Cappelle	650	1	M
	Pieter Boots	650	1	M
	Frank Marchand	650	1	M
	Ernst Westerhoff	650	1	M
	Wilko van Nieuwenhuyzen	650	1	M
1	Anita Pepers	650	1	V
	Ton de Jong	650	1	M
	Henk Vink	650	1	M
	Nico van Hassel	650	1	M
	Jelte van der Zee	650	1	M
	Cor v/d Heijden	650	1	M
	Frits Mennen	650	1	M
	Co Tops	650	1	M
	Hans van Heeswijk	650	1	M
	Piet van Buul	650	1	M
	Klaas Bakker	650	1	M
	Peter van den Brink	650	1	M
	Roel van der Wijst	650	1	M
1	Riet Emans	650	1	V
1	Jeannette v Boerdonk	650	1	V
34	Wim van Gemert	650	1	M
	Rudolf van Rooy	650	1	M
36	Erik Dikken	635	2	M
37	5 Isis la Croix	585	2	V
38	6 Sandra de Graaff	245	1	V
39	Koos van der Maden	175	1	M

AGENDA CLUBKAMPIOENSCHAP

datum	tocht	afstand	starttijd	punten	bonus
za/zo 10 op 11 maart	Westhoek Ver. Roosendaal	110 km	16.00 uur	500	
	Westhoek Ver. Steenbergen	80 km	19.30 uur	360	
za 17 maart	FLAL Gasselte	60 km	08.00 uur	250	
zo 18 maart	OLAT Middelrode	60 km	07.00 uur	350	
zo 25 maart	OLAT Tilburg	50 km	10.30 uur precies	schema	500
	Wielersbaan	30 km	11.30 uur precies	schema	300
	Pijnenburg	20 km	13.30 uur precies	schema	200
	Parkoers 1569 m	10 km	14.30 uur precies	schema	100
za 07 april	Kennedymars Sittard	80 km	05.00 uur	360	schema binnen 14.00 uur
za 14 april	LAT Tocht Castricum (strandkaart)	60 km	07.00 uur	250	
za/zo 20/21 april	Nacht van Loon	15 uur/95 km	21.00 uur	400	schema schema / binnen 14.00 uur
		50 EM	21.00 uur	360	

LET OP:

Er telt slechts 1 wandeling per weekend mee voor het clubkampioenschap. In totaal tellen er slechts 26 wandelingen mee voor het clubkampioenschap. Bij deelname aan meerdere tochten telt automatisch de tocht met het hoogste puntenaantal. Deelnemers aan onze clubcompetitie melden zich - bij voorkeur binnen 2 dagen na de tocht - bij Ad van Asten (tel. 0499-473767 of e-mail lps@olat.nl)

AGENDA SNELWANDELWEDSTRIJDEN EN PRESTATIETOCHTEN

datum	organisatie	plaats	locatie	afstanden
zo 18 maart	RWV	Rotterdam	Kunstofbaan Langepad 16, Rotterdam	inschrijven tot 1 maart bij Hans van der Knaap hansvanderknaap@cs.com
zo 25 maart	OLAT	Tilburg	Wielersbaan Pijnenburg Parkoers 1569 m	50 km, 30 km, 20 km, 10 km zie website
za 07 april	Kennedymars	Sittard	weg	80 km wedstrijd/prestatie binnen 12.00 uur
17 mei		Gouda		3-luik
26/27 mei	RWV	Schiedam	Beatrixpark	sportweekend

OLAT wandeltrainingsweekend

Voor de 21e keer werd vanuit de kampeerboerderij 't Caves in Wintelre een wandeltrainingsweekend georganiseerd voor leden en niet-leden. Ondergetekende deed voor de 3e keer mee om mij te bekwamen in de wandeltechniek, houding en voor de gezelligheid. Dit jaar hadden we een beetje voorjaarsweer, want de weersomstandigheden waren perfect. Op vrijdag werden we verwelkomd door de organisatie met koffie en ontmoetten we oude bekenden van het vorige jaar. Na een heerlijke maaltijd genoten te hebben werden we door Henk verwelkomd en werd het programma besproken en werden de 3 trainers voorgesteld.

Om 20.15 uur gingen de wandelaars een boswandeling maken van 1,5 uur. De 40 deelnemers werden ingedeeld in 2 groepen: de snelwandelaars en de wandelaars.

De wandelaars gingen met lampen en verstralers onder leiding van Sjef en Cees (trainers) de dichtbij gelegen bossen verkennen. We moesten regelmatig de plassen en omgewaaide bomen omzeilen. Tijdens de wandeling werd er gelet op de houding en er werd ons kennis bijgebracht van de wandeltechnieken. De groep had er zin in en was vroeger terug op de boerderij dan gepland was. We werden opgewacht door de dames Tini, Els en Gea met koffie en lekkers. Al snel kwamen de andere dranken en versnaperingen op tafel en was iedereen bezig met het spelen van spellen, kaarten of gezellig aan het bijkletsen. Hierdoor werd het steeds gezelliger en door de Berenburger uit Friesland en de chocolade uit België werd het laat die avond. Het was een geslaagd einde van de eerste dag.

Zaterdag 14 januari werden we na het ontbijt verrast door een uitgebreide warming up met veel oefenstof om de spieren weer op niveau brengen. Speciaal werd gelet op de techniek van het wandelen, de houding en lenigheid. Deze activiteit werd zeer bekwaam verzorgd door Henk, de organisator. De laatkomers moesten direct opdrukken en Boetje was weer eens de klos. 's Avonds laat een vent maar 's morgens ook op tijd!

Na een snelle koffie-break werd de groep in tweeën gesplitst. De wandelaars gingen een grote route wandelen in een bosrijke omgeving, waarbij weer gelet werd op techniek en houding. Onze trainer en begeleider Cees verloor door de extra aandacht de richting van de route en we verdwaalden in het bos, maar kwamen toch weer op een goed pad uit. Na 2 uur kwamen we uitgeput maar voldaan terug voor de lunch, die weer uitstekend verzorgd was door de dames van de keuken. Om 14.30 uur begon de middagtraining; we volgden in het bos de andere route van 7,5 km. Ook hierbij werd in een intervaltraining de techniek weer aangescherpt. Na 2 uur waren we terug op de boerderij om lekker te douchen, wat te drinken en de ervaringen uit te wisselen. De dames verrastten ons weer met een heerlijk soepje en de pan ging tot op de bodem leeg. Hierna werd de nasischotel opgediend met alle toebehoren en tot slot was er lekkere vla. Daarna hielp iedereen mee de tafels afruimen en wisten

we samen af. Al snel werden de tafels weer bezet voor de spellen en de nodige verfrissing. Om 24.00 uur was er een jarige: Court moest op tafel staan en nam de cadeaus en kussen in ontvangst.

Zondag 15 januari, rustdag, vergeet dat maar, want na het ontbijt was er weer een warming up gepland. Nog een beetje moe en stram van de vorige dag kregen we weer een goede warming up van Henk met vele variaties. Deze werd afgerond met een balspel in estafettevorm. Na een korte verfrissing gingen op pad richting het dorp Wintelre. Daar werd de kapel bezocht voor het aansteken van een kaars en daarna gingen we de wijde wereld in. Na het nemen van een groepsfoto, genomen door de hoffotograaf Koos van der Maden, kwamen we op een fietspad waar de kettingsloop werd geïntroduceerd om de techniek tot uitvoering te brengen. Via een bos en een villapark kwamen we weer terug op de boerderij. Hier werden nog extra filmopnames gemaakt door Koos om de elegante stijl van de dames vast te leggen. Vanwege het mooie weer, de zon scheen fel, werd er besloten om nog een extra lus te nemen. Zeer voldaan kwam iedereen weer heelhuids terug en deze keer waren we niet verdwaald. Na een zeer uitgebreide lunch met een lekker broodje, werd na de afwas de laatste koffie genoten.

Het nemen van afscheid was aangebroken en Henk bedankte iedereen van de staf voor hun inzet en gaf iedereen een lekker flesje drank.

Mijn conclusie is dat dit een goed, leerzaam en gezellig weekend is geweest met een professionele leiding. Tot volgend jaar.

-George Zoontjens-, (sportief wandeltrainer SV Fortuna 67)

Regeren is vooruitzien, het B.B.-team is er klaar voor

Wandelsport is gezond, is goed voor lijf en leden en de 'bovenkamer'. Ook ontmoet je mensen van allerlei pluimage. Ben je dan enkele dagen op elkaar aangewezen, we zaten 'opgesloten' in Wintelre, dan kun je ook veel van elkaar leren.

Veertig mannen en vrouwen moesten 'over de catwalk' om te laten zien of ze wel mooi konden lopen. Heb je dat eenmaal onder de gestrekte knie, dan komt de snelheid vanzelf wel, zo hield men ons voor. Al snel(wandelend) vormden zich drie groepen, van super-snel, via iets-minder-snel, naar recreatief-snel. We hebben het nodige geleerd, alleen nu zal het nog in de praktijk gebracht moeten worden. Eén wandelaar moest vroegtijdig naar huis vanwege een spierscheuring, betekent zes weken niet kuieren.

Ook mijn Annie had een teleurstelling te verwerken. Annie zou heel graag naar de Olympische Spelen willen en dan niet als toeschouwer maar als deelnemer, de Olympische gedachte uitdragen, meedoen is belangrijker dan het winnen. Ook al loop (liep) je wereldrecords, een lintje zit er toch niet in, dan maar naar de O.S.

Tijdens de reguliere-avond-nabespreking werd onder het genot van een 'Friesche Beerenburg' uit het Stellingwerperland Annie's wens besproken. Het OLAT-trainingsteam ontdekte echter dat Madame een zeer hardnekkig zwabberhandje heeft en dan kun je de O.S. wel vergeten. Na de tweede b.b. kwam het team van 'allerlei pluimage' er achter dat voor Annie de Paralympics een mogelijkheid zouden kunnen zijn. Ja, want als de hoop honger heeft, wordt hij door van alles gevoed. Twintig kilometer snelwandelen is misschien tekort voor Annie, maar het gaat toch om het meedoen, nietwaar.

'Staande de vergadering' werd de financieel manager (hoe kom ik aan geld, meneer Sonnema vragen?) aangesteld, evenals de tolk (talenknoebel), coach (een alles-weter), PR-man (praatjesmaker, 'lene die altied ansnaetert'), kok

(slaatjesmaker), en een douanemedewerker (hoe komen de pillen en spuiten door de controle). Volgens de pasbenoemde kok word je sterk en snel door het eten van maiskolven en ongewassen sla met slakken.

Omdat Annie toch gelijk voor goud gaat, moest het Wilhelmus geoefend worden, zodat er verplicht-vrijwillig een voorzanger werd aangewezen. Bijna alle veertig snelstappers, enkelen sliepen al, moesten staan en vervolgens werd er uit volle borst vals gezongen, echter pas nadat er nog een 'bobó' van z'n bed was gelicht. Annie met de hand op het hart op het schavot, maar toonde geen emoties, dus werd er nog een mental-coach benoemd. Er moesten tranen stromen.

Voor mijzelf zullen het zware Spelen worden. Ik mag mee als blindegeleidehond, om te voorkomen dat Annie verkeerd gaat lopen. Team, jullie worden bedankt.

Het B.B.-team is er helemaal klaar voor, ze hebben Annie 'omarmd'. Om optimaal te kunnen trainen, mag ze op kosten van de OLAT vier jaar in de Schrobbelaar-provincie komen wonen. All inclusive. Er zal voor alles gezorgd worden. Echter, om te voorkomen dat mijn handje gaat zwabberen, zal ik 'de jongedame' toch nog eens diep in die betraande ogen kijken.

Want tijdens dit vierjarig trainingskamp zal het team gaan oefenen in het nuttigen van de 'Friesche borrel', een gebied waarop nog veel is te doen, is gebleken.

Dit hele 'topoverleg' heeft wel geresulteerd in een partij pijnlijke lachspieren en een groot tekort aan tranen. Bovendien werkt lachen aanstekelijk, voor mij mag het een epidemie zijn.

Wandelen – mooi toch!

We hebben veel opgestoken en veel plezier gehad.

Een schitterende groep.

-Joop van der Meer-

De 25e Bossche 100: ouderwets ploeteren

Hoe krijgen ze dat toch iedere keer voor elkaar bij de Bossche 100? Van die heerlijke paden vinden waar je als wandelaar lekker je tanden in kunt zetten? 'Modderpad' is een understatement voor de glijbanen die we 's nachts trotseren. Mede door de regen van de afgelopen week is deze editie zwaarder dan voorgaande jaren. Maar zoals altijd is deze supertocht erg mooi en een plezier om te lopen.

De 25e Bossche 100. De oprichters van het eerste uur, Annie Gijzel en Theo van der Wijst, kunnen er helaas niet bij zijn. Ze waren al in Den Bosch, maar Theo werd onwel en moest naar het ziekenhuis.

In zijn speech roemt Boetje hen en de bestuursleden die sindsdien aan de Bossche 100 leiding hebben gegeven. Een paar grapjes en mededelingen later mogen we op pad.

Annie Gijzel; Theo van der Wijst, Boetje Huliselan

We verlaten de stad langs het ziekenhuis en een paar bouwplaatsen, waarbij we goed opletten dat we niet over de ijzerplaten struikelen die de stoep vervangen. Je zou maar zo vroeg in de tocht je enkel blesseren! Over een dijk langs een kanaal laten we de lichten van de stad achter ons. Ik loop met Fokko en het gaat lekker. De straten van Vught vliegen onder onze voeten voorbij. Tot aan de eerste wagenrust is de route, op een enkel paadje na, vrijwel geheel verhard. En dan begint de pret.

Verkeerd

Allereerst komen we een weiland tegen, waarbij we de afrastering volgen en proberen de natte plekken te ontwijken. Dan komt de voorste loper erachter dat we ons aan de verkeerde kant van het prikkeldraad bevinden. We moeten de zwarte aarde van het akker ernaast hebben! Vlak voor een slootje dat de kopman verhindert naar het akker over te steken, duwen we het prikkeldraad omlaag en steken over. Even verderop lopen we weer tegen een sloot aan en aan de overkant lopen de snelle mannen. Op hun aanwijzing volgen we de sloot naar

een houten bruggetje (waarop tot onze grote opluchting weer een pijl is geniet) en een duiker. Even later hangt er een pijl naar links, maar ik zie enkel een weiland, geen pad. Zoals natuurlijk de bedoeling is, banjeren we dwars over het weiland en kiezen de meest rechtstreekse weg naar de overkant. Het gras staat onder een dun laagje water en tevergeefs proberen we een droog stukje gras te vinden. Gelukkig blijven onze voeten wel droog. We komen uit bij een sluisje over de Rosp. Uiteindelijk verschijnt de tweede wagenrust, waar we genieten van een soepje. We blijven niet lang staan, het gaat veel te lekker. Vrijwel meteen duiken we donkere bospaadjes in. De tijd vliegt voorbij en in een mum van tijd zijn we bij de derde wagenrust. Arie Klootwijk doet erg zijn best om verkeerd te lopen, maar Fokko houdt nauwgezet de routebeschrijving in de gaten en redt ons meerdere keren van een vergissing. In het donker komen we langs de Kampina.

Karikatuur

De eerste caférust is in Moergestel. Na wat te hebben gedronken leg ik mijn hoofd op tafel. Dit is de reden dat ik

het lekker vind om in het eerste deel hard te lopen, dan kan ik nu een verfrissend tukkie doen en vaak geeft me dat genoeg energie om de rest van de tocht zonder slaapdip door te komen. Annie van der Meer en Klaas Bakker hebben de Bossche 100 al 25 x gelopen en krijgen een mooie karikatuur aangeboden. De eerste uitvaller is er ook al, één wandelaar is gestart terwijl hij zich niet zo heel lekker voelde en moest na 15 km opgeven.

Diepte...eh hoogtepunt

Elke Bossche 100 heeft zo zijn hoogtepunten. Deze zal de boeken ingaan om het stuk dat na de eerste caférust op ons wacht. Karrensporen die door trekkers volkomen kapot zijn gereden, bedekt met een dikke laag slappe modder. Waar kun je überhaupt je voeten neerzetten hier? Er is geen stukje grond te bekennen dat niet op zijn minst glad en vochtig is tussen de vele plassen en poelen door. Soms is er aan de rand van de sloot of langs het hek van dunne houten paaltjes nog een kleine strook enigszins beloofbare modder, maar ook daar vormen plassen een hindernisbaan die de Landmacht waardig is.

Iedereen is zozeer bezig met het kijken naar zijn voeten, dat er wat minder op de pijlen wordt gelet en uitgerekend hier lopen we verkeerd. Het zijn niet heel veel meters in de verkeerde richting, maar wel erg zware. Niet dat we het heel erg vinden. De wandelaars blijven goedgehumorst en grappen dat degene die hier voorop liep wel mag helpen met het bouwen van het volgende parkoers. Het blijft tenslotte een erg mooi pad. De hele meute keert om en duikt een ander modderpad in dat minstens zo erg is. De modder zuigt aan mijn schoenen en soms kan ik ze maar met moeite lostrekken. Eén keer stap ik verkeerd en verdwijnt mijn schoen pardoes in het water. Ik trek hem er snel weer uit en gelukkig blijven mijn voeten nog steeds droog.

Red Bull

Hozeer ik ook van modder houd, na het zoveelste modderpad ben ik maar wat blij met een stukje asfalt. We gaan richting België en komen door een dure villawijk, waar ik de melancholieke roep van een uil hoor. We komen drie fietsers tegen, van wie er één duidelijk heeft gedronken. Telkens wanneer hij zijn stuur in een bijna haakse bocht omgooit vragen we ons af: Knalt hij tegen de boom aan de linkerkant van de weg of die aan de rechterkant? Een bezorger die in alle vroegte zijn kranten rondbrengt, vraagt ons wat we aan het doen zijn. We leggen het uit en hij kijkt ons vol ontzag na als we verder gaan. Tegen 06.00 uur krijg ik toch nog een zware slaapdip en raak wat achterop. Van Fokko krijg ik een paar slokken en tenslotte een heel blikje Red Bull. Gatverdamme, wat is dat smerig. Maar het helpt wel, plotseling kan ik mijn ogen weer openhouden.

Mars

Vlak voor het ochtendgloren herken ik stukken van de winterserie van Hart van Brabant. Nog geen twee weken geleden ben ik hier ook geweest. Eén van de wegen bestaat uit kinderkopjes en au, dat voelen we. De tweede café-rust is in Riel. Ik ben blij toe, want ik

begin een beetje moe te worden. Het nachtparkoers heeft veel energie gekost. Mijn hiel is kapot en ik laat hem afplakken door de EHBO. Hier blijkt dat ook Gerda Boots heeft moeten opgeven met een enkelblessure. Wat jammer! Hoewel wij ook niet meer zo fit zijn als gisteravond, gaan we opgewekt verder. Gelukkig is er nu daglicht en dat scheelt een boel. Nu gaan we op de Loonse en Drunense Duinen af, maar dit betekent wel eerst langs en door Tilburg. Nog steeds herken ik grote delen van de route en we komen zelfs vlakbij Boerke Mutsaers, de vaste startlocatie van Hart van Brabant. Inmiddels zijn we Coert Peeters tegengekomen en die heeft het naar zijn zin vandaag. Dat is goed te merken aan zijn tempo en hoewel Fokko goed met hem meekan, gaat het net iets te hard voor mij. Ik stuur ze weg en zonder mijn haas zakt het tempo een stukje verder in. Jannie en Appie halen mij in, maar Jannie gaat zo lekker, dat ze me alweer voorbij speert, zodat ze voldoende tijd heeft om het extra lusje te lopen. Eindelijk komen we dan in het bos dat de Loonse en Drunense duinen omringt, maar het duurt nog een hele tijd voor we bij het zand komen.

Dan is het nog maar één heuveltje naar de derde en laatste café-rust in Kaatsheuvel. Het enige wat ik op de wagenrusten heb gemist is chocolade en dat is hier gelukkig wel te krijgen. De ober weet de prijs van Marsen niet uit zijn hoofd, want normaal verkoopt hij die nooit veel. De wandelaars vragen er echter gretig om en maken een flinke deuk in de voorraad.

Bossche bol

Ik ben nog ruim voor de uiterste vertrektijd binnengekomen, toch lijkt het maar kort voor de snelle jongens alweer staan te trappelen om op pad te mogen. Bij de volgende wagenrust is het lusje voor de Long Distance stempel. Ik heb geen haast, maar wil uiteindelijk wel bij de finish komen. Na moed te hebben verzameld om op te staan, ga ik op pad voor de laatste 20 km. We krijgen gelukkig maar een klein stukje zand voor onze kiezen, nog geen kilometer. Het uitzicht is mooi en ik blijf even staan voor een paar foto's. Dan duiken we het bos weer in, dat ons langzaam maar zeker richting Den Bosch leidt.

De eerste acht kilometer gaat redelijk snel en ik kom aan bij de wagenrust

Klaas Bakker: Na 25 jaar is het mooi geweest

In het Brabants Dagblad van 27 januari jl. verscheen een interview met een van onze prominente leden, Klaas Bakker uit Vught.

Aan de vooravond van zijn 25e deelname aan de Bossche 100 zegt hij weliswaar nog niet te weten hoe hij zich volgend jaar voelt, maar dat het in principe zijn laatste zal worden en hij zich voortaan op de minder lange afstanden wil gaan richten.

Verder worden in dit artikel herinneringen opgehaald aan eerdere Bossche 100-edities. Tijdens de eerste tocht, in 1988, werd de groep van toen nog 34 personen geteisterd door een sneeuwstorm en kwam Klaas verkleumd over de eindstreep. In 1995, vlak voordat de dijk doorbrak in het Bossche Broek, liep hij tot zijn enkels in het water. Ondanks de nodige ontberingen heeft hij de wandeling altijd uitgelopen.

Wij feliciteren Klaas met zijn prestaties tot nu toe en hopen hem nog lang tegen te zullen komen bij andere wandelevenementen!

met de vlap, waar ik me altijd erg op verheug. Heerlijk. Hier begint ook het extra lusje voor de Long Distance-stempel. De laatste wandelaars gaan op pad. Mij niet gezien! Ik volg de gele pijlen die me zo snel mogelijk naar de finish brengen. Zes kilometer is het naar de laatste wagenrust, maar het lijkt er wel zestien. Ik ben moe en verlang naar het einde. Gelukkig kan ik me verheugen op mijn vriendin Isis, die me komt inhalen. Het laatste mooie stuk natuur is de Moerputten, waar we over de oude spoorlijn lopen. De grond is nog bezaaid met grind en kiezels en dat is niet echt fijn aan de inmiddels gevoelige voetjes. Na de laatste wagenrust loop ik op met een echt paar dat zelf ook wandelt, zij het

niet zulke afstanden. Het is prettig om even afgeleid te worden en met een zeer gemoedelijk tempo op gang te komen. Dan volgt de Moerputtenbrug, met zijn gladde ijzeren platen. Sommige buigen door in het midden en andere liggen wat los, lijkt het wel. Ik voorzie al hoe ik er doorheen val en in het water beland, maar ik haal droog de overkant. De eerste wandelaars die het lusje al gelopen hebben, halen me in. En dan bereiken we de stad. Volgens mij zijn we in 2006 ook zo Den Bosch binnengekomen en het staat me bij dat we niet lang meer hoeven te lopen naar de finish. Ik zet muziek op en dat maakt het lopen makkelijker. Een paar straten voor het einde lopen Ineke en Isis me tegemoet. Ineke loopt

door, want zij komt voor Roel en Anita. Met Isis overbrug ik de laatste honderden meters naar de voetbalvereniging. Waar Isis vervolgens voor me afstemt en me lekker vertroetelt. Kijk, daar heb je vrienden voor. Maar die Bossche bol, die houd ik lekker zelf.

-Rinda Scheltens-

Het Westerborkpad

Verhalen en mensen komen tot leven

Ik begrijp het niet. En ik hoop dat ik dat nooit zal doen. De gids van het Westerborkpad begint met een lange lijst van maatregelen die Joden een zorgeloos leven onmogelijk maakte.

1933: Joden geweerd uit de kunst, radio, literatuur, theater en pers.

1935: Huwelijken en seksuele relaties tussen Joden en niet-Joden verboden.

1938: Joodse artsen mogen alleen nog Joden behandelen.

Anne Frank is er nooit geweest maar voor veel van de 107.000* Joden die uit Nederland zijn weggevoerd, was de Hollandsche Schouwburg het startpunt van de laatste reis die ze zouden maken.

Jan Dokter verloor twaalf familieleden in de Tweede Wereldoorlog en volgde hun voetsporen van Amsterdam naar Westerbork. Samen met Johan Vellinga maakte hij er een LAW van, dat op 27 januari, Holocaust Memorial Day, werd geopend.

Dit is deel 1, Amsterdam – Diemen 14,3 km

1941: Joden mogen niet meer naar de universiteit, zwembaden, parken, bibliotheken, dierentuinen, musea en markten.

Tussen al die verboden word ik opeens getroffen door een verbod uit 1942: Joden mogen niet meer vissen. Een zulk onschuldig tijdverdrijf. Waar bij sommige verboden nog een perverse logica valt te ontdekken, komt juist dit ene verbod me voor als pure, zinloze pesterij.

Ik probeer me voor te stellen hoe het voelt, om als mens zo geïsoleerd te raken, zo vernederd te worden. Ik kan het niet, maar de talloze verboden raken me.

Dit is niet zomaar een wandelpad.

Het is een pad dat tot nadenken stemt, zoals het Airbornepad Market Garden dat al eerder deed. Maar waar dat pad verhaalt van moed en strijd, van hen die de vrijheid en wil hadden om te handelen, is deze geschiedenis zoveel tragischer. Terwijl ik de gids doorblader en de verhalen lees van families, zie ik mensen voor wie de enige mogelijkheid tot verzet was zich onzichtbaar te maken, hun bestaan te ontkennen. Het Westerborkpad brengt hen, hun verhalen weer tot leven.

Anne Frankhuis

Vanaf Amsterdam Centraal wandel ik langs de bevroren grachten, waarop een enkele waaghals al rondjes schaatst.

De statige grachtenpanden leunen voorover. De sneeuw knarst onder mijn voeten, maar gelukkig is het niet glad. Dit deel van de route is al bejild en zeker in de stad, met zoveel nauwe straten en om de paar honderd meter weer een bocht of een brug, is dat wel zo prettig. Al gauw brengt de route me bij het Anne Frankhuis. Anne Frank, het icoon van de Jodenvervolging, maar toch ook een gewoon meisje van dertien, veertien, vijftien jaar dat droomt van jongens en later van een carrière als schrijfster en journalist. Je kunt je niet voorstellen, tot je in die kamers met zwarte ramen staat, en zelfs dan nog niet, hoe het moet zijn om hier twee jaar opgesloten te zitten. Beroofd van daglicht en vrijheid. De kamers lijken groot, tot je bedenkt dat hier acht onderduikers verbleven, acht mensen met verschillende karakters, nooit een moment privacy. Stil, bang om gehoord te worden. Bang voor een klop op de deur, een open raam, ontdekking. Streepjes op het gele behang geven aan hoe snel Anne en Margot tijdens hun onderduikperiode groeiden, terwijl vader Otto op een kaartje van Normandië de voortgang van de geallieerden bijhield. Onlangs heb ik het dagboek voor het eerst gelezen en wat me vooral opviel, is de hoop. Ondanks alle ellende bleef Anne altijd met hoop naar de toekomst kijken. Een toekomst die haar werd afgenomen.

Dokwerker

Na het Anne Frankhuis kronkelt de route verder door hartje Amsterdam. De Westertoren, de Herengracht en het Rembrandtplein. Plekken vol Amsterdamse gezelligheid, alleen de gids vertelt over een sinistere geschiedenis. Het Joods Museum laat ik aan me voorbij gaan. Ik kan musea slechts in kleine porties verdragen en met twee op een dag zit ik beslist aan mijn tax. Daarom is een pad als dit ideaal voor mij. Je wordt niet in één keer overvoerd met informatie, maar cultuur, natuur en geschiedenis wisselen elkaar in een kalm tempo af. Tegenover het museum staat op een

plein de Dokwerker. Dit beeld herinnert uiteraard aan de Februaristaking, het eerste Nederlandse protest tegen de Jodenvervolging. De door de communistische partij SNP georganiseerde staking, volgde op een razzia, waarvan vele, niet-Joodse Amsterdammers getuige waren. Aanleiding voor de razzia was een aanval op de Joodse ijssalon Koco, waarbij de eigenaren een patrouille van de Grüne Polizei met bijtend gas bespotten. Ernst Cahn, een van de twee eigenaren, weigerde ook na marteling de naam te noemen van degene die de gasinstallatie had geplaatst en was de eerste verzetsstrijder die op de Waalsdorpervlakte werd doodgeschoten.

Auschwitzmonument

Via de Plantage Middenlaan bereik ik het Wertheimpark. Sinds 1993 bevindt zich hier het Auschwitzmonument van Jan Wolkers: 'Gebroken Spiegels'. Hoe maak je een werk dat recht doet aan de slachtoffers, wier as hier in een urn begraven ligt? De uitleg die Wolkers geeft, is raak getroffen. De blauwe lucht, die onverschillig en sereen boven de ellende van Auschwitz heeft gehangen, als was het een veld vol bloemen, zal nooit meer ongebroken zijn. Het sluit zo goed aan bij het gevoel dat ik tijdens mijn bezoeken aan Auschwitz had, dat ik me niet kan voorstellen dat er een tijd was waarin dit kunstwerk niet bestond, of dat iemand anders een volkomen ander werk zou maken. Maar nu is de hemel ongebroken. De spiegels zijn bedekt met zwarte kransen en een dikke laag sneeuw. Alleen de glazen tekst 'Nooit meer Auschwitz' prijkt boven de witte deken uit, met daarachter een pleintje waar kinderen spelen. Voor dit monument kom ik in de zomer terug, wanneer de sneeuw is verdwenen en de glazen schreeuw weer zichtbaar is.

Hollandsche Schouwburg

Na een klein lusje sta ik dan voor het gebouw waar het Westerborkpad officieel begint: de Hollandsche Schouwburg. Drie trams achtereen vervolgen

hun weg vanaf de halte en onthullen het statige gebouw, dat van juli 1942 tot november 1943 werd gebruikt als deportatieplaats. Hier moesten talloze Joden hun vertrek afwachten, dagen, soms weken lang, terwijl hun kinderen werden ondergebracht in de crèche aan de overkant. Juist deze week heb ik de film *Süskind* gezien, over de Joodse beheerder van de schouwburg die zo'n 600 kinderen redde door ze onregistreerd weg te sluisen naar het verzet. Hoewel ik danig besef dat het verhaal is geromantiseerd, geeft het me wel een beeld van wat voor hel het moet zijn geweest, praktisch: zoveel mensen en één toilet, maar ook emotioneel. Gescheiden worden van je kinderen, wachten op een reis met onbekende bestemming, vol bange vermoedens. Het theater bestaat niet meer. Achter de façade is een kleine ontvangstruimte die uitkijkt op een open binnenplaats. Alleen de muren van de coulissen staan er deels nog en omarmen een obelisk ter nagedachtenis aan de mensen die van hier zijn weggevoerd. Er is een herinneringsruimte, waar een eeuwige vlam wordt omringd door een cirkel van gekleurde steentjes. Het licht flakkert op de zwarte panelen van de gedenkwal, die de familienamen dragen van 6.700 van de 104.000* vermoorde Nederlandse Joden.

Oorlogswezen

Er is ook een museum bij dat iets laat zien van het Joodse leven. Het leven en de beperkingen in foto's en dagboekfragmenten.

Een briefje van iemand in Westerbork die schrijft: "Het is hier een hel." Maar ook een brief van een Joodse voogdij-instelling aan de pleegouders van een onderduikertje. Want ja, hoe gaat dat, wanneer ouders niet terugkeren uit de oorlog en het Joodse volk al zoveel van haar kinderen heeft verloren? De oorlogswezen blijven immers Joodse kinderen, met alle culturele rijkdom en geschiedenis die daarbij hoort. Sommige wezen bleven bij hun adoptieouders. Anderen belandden in Joodse weeshuizen en zo'n 10% ging naar Israël om mee te helpen met de opbouw van dat land.

Transvaal

Vanaf het museum gaat de route verder, langs het Tropeninstituut met zijn prachtige gevelstenen en door het Oosterpark, waar druk wordt geschaatst op een kleine plas. We maken een klein lusje door de Transvaalbuurt, waarvan het stratenplan door Berlage werd ontworpen. Bij de plaatselijke Appie hangen oude foto's en wordt iets verteld van de geschiedenis van deze wijk. In de oorlog werd deze buurt door de bezetter aangewezen als 'Judenviertel' en vonden er regelmatig razzia's plaats. Een Jodenster op de gevel van een huis aan het Transvaalplein herinnert hier aan. Vandaar is het niet ver meer naar station Muiderpoort, waar volgens het gidsje een monument herinnert aan de 11.000

Joden die vanaf dit station op transport zijn gesteld. De gietijzeren bank is echter nauwelijks te onderscheiden van de andere banken waartegen wrakke fietsen zijn gestald. Het gedicht van Victor E. van Vriesland, uitgestanst in het metaal, is lastig leesbaar, maar wel mooi.

Zelfbedieningsvoetveer

Na nog een paar bochten loop ik langs de Ringvaart. Hoewel hier iets meer groen is, heb ik nooit echt het gevoel de stad achter me te laten. De gebouwen van het Science Park schurken tegen Diemen aan en van natuur kun je hier nauwelijks spreken. Vogels zijn er wel volop in het wak waarop de Ringvaart uitkomt. Snoezige krakenden, kuifeenden en een enkele smient, ganzen en zwanen. Ik lees wat vooruit en opeens springt het woord 'zelfbedieningsvoetveer' op me af. Dát gaat niet lukken. Normaal gesproken ben ik wel voor dat soort geintjes te porren, maar nu zie ik me al door het nog zwakke ijs zakken en met ijsklompjes aan mijn voeten de laatste meters afleggen naar station Diemen. Het voetveer is inderdaad buiten bedrijf, maar gelukkig is er vijftig meter verderop een brug die me naar dezelfde dijk brengt.

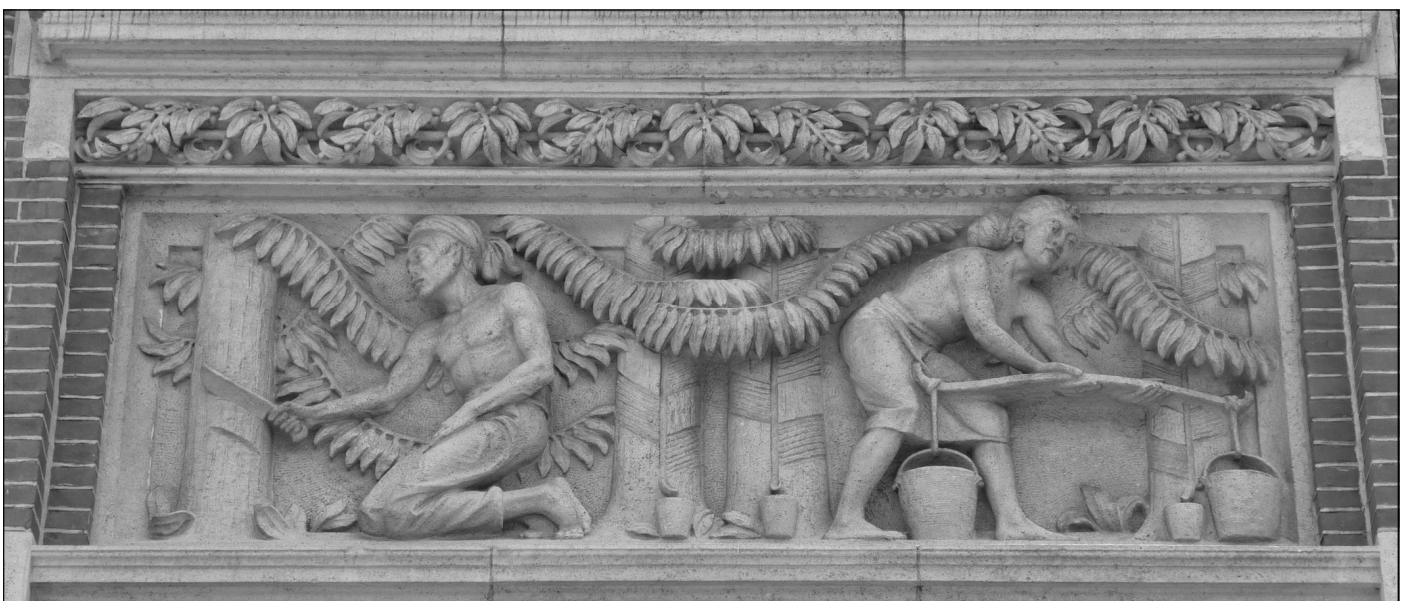
Na een paar meter Amsterdam-Rijnkanaal buigt de route af naar een klein park. Hier geen meertje dat mensen in verleiding brengt de schaatsen

onder te binden en dus is het er stil en rustig. Een fazantenhaan stapt met korte rukjes voort in de sneeuw. Even verderop wel een brede sloot waar een ijshockeytoernooi is gepland. De ingrediënten voor een feest staan al klaar: in de bomen hangen lichtjes, twee vuurkorven wachten op hout en een geluidsbox in de bomen wacht op muziek. De kinderen hebben echter een voorschot op het feest genomen en ravotten met hockeysticks en al op het ijs. Ik laat ze achter en duik onder de snelweg en de spoorlijn door naar het station, mijn eindpunt voor vandaag. Een korte etappe, maar met zoveel indrukken toch lang genoeg.

** Over hoeveel Joden precies zijn weggevoerd en vermoord, verschillen de meningen. De wandelgids heeft het over 107.000, van wie er slechts 5000 terugkeerden. Wikipedia noemt tussen de 104.000 en 110.000 vermoorde Joden als aantal, maar in een ander artikel 102.000. Uiteindelijk doen aantallen er niet toe. Want elk getal staat voor een mens. Iemand's broer, zus, neef, nicht, moeder, vader...*

-Rinda Scheltens-

Noot van de redactie: De gids behorend bij het Westerborkpad is verkrijgbaar bij de OLAT-wandelboetiek of te bestellen via onze website.

Burgenweg / Pandurensteig

In de vorige twee nummers berichtten we over deze 'huwelijksreis op herhaling' van Coos en Henri Floor. In deze aflevering een verslag van de etappes die zij van 19 t/m 23 september aflegden (wordt vervolgd).

maandag 19 september 2011

traject: Herzogau – Lengau – Roßhof – Kühnried – Häuslarn – Klingenmühle. Daarna met de bus via Balbersdorf naar Habersdorf – Kolmberg – Geigen – Zifling – Wilmering – Brennet – Katzberg – Cham.

afstand: 22 km

overnachtingadres: Gasthof Neue Post

Nadat we de vorige dag nat waren aangekomen was onze kleding goed opgedroogd. Na het ontbijt van half acht begaven we ons rond kwart voor negen op pad. Toen we weg gingen was het vrijwel droog en Coos besloot de regenbroek vooralsnog niet aan te doen. Ik deed dat wel, mede vanwege de kou. Er was een regenachtige dag voorspeld met een maximum temperatuur van 14 graden.

Het eerste stuk was een asfaltweg. Bij Lengau verlieten we de doorgaande weg en voorbij Lengau staken we de doorgaande weg over. We volgden nu veldwegen door bosgebied Sauruck, dat ten oosten van Machtesberg ligt. In Roßhof zag het plaatselijke hotel/pension er verlaten uit. Dat was dan ook de reden dat ik hier geen overnachtinggelegenheid op internet had gevonden.

Over een brede bosweg liepen we naar Kühnried. Hier konden we in een bushokje even uit de regen rusten. Het was rond 11 uur en een schoolbusje zette 3 kinderen af. De bushokjes in dit gebied zijn niet zo klein als in Nederland. Het zijn net kleine huisjes met een grootte van 1 kamer met aan de voorkant een brede ingang. Er zit aan het langste deel een bank en soms ook nog aan de twee smalle kanten.

Bij Häuslarn verlieten we de officiële route vanwege een steile passage verderop in het parkoers. We staken een onbewaakte, enkelsporige spoorlijn over en kwamen bij een verkeersweg bij Klingenmühle. De nu te lopen verkeersweg via Balbersdorf naar Habersdorf zag er niet aangenaam uit.

Veel verkeerswegen hebben geen fiets- of voetpad zoals in Nederland en de auto's rijden hier hard. We troffen het echter dat er naar Habersdorf een bus reed. Want hier bij Klingenmühle was ook een bushokje. De bussen op dit traject reden niet vaak, 4 of 5 keer per dag, maar de eerstvolgende bus zou 3 kwartier later gaan. Die tijd zouden we zeker ook nodig hebben om lopend over de onaangename weg Habersdorf te bereiken. De bus deed er ongeveer 5 minuten over.

De volgende doorkomstplaats na Habersdorf was Kolmberg en deze plaats was wat groter dan de voorgaande twee. Er bleek een Gasthaus te zijn maar het was dicht, helaas. Er volgde weer een bostraject. Daarbij liepen we over de flanken van de 568 meter hoge Schlammeringerberg.

Bij Geigen stond aan de bosrand een verwijzing naar Gaststätte Waldfrieden op 100 meter afstand. Ik ging eerst alleen kijken of het open was en toen bleek dat het daadwerkelijk open was, wenkte ik Coos. We dronken Milchkaffee. De eerste met slagroom. Tegenwoordig moet je apart vermelden dat je iets zonder slagroom wilt hebben. Het sprak voor ons niet vanzelf dat je op Milchkaffee slagroom krijgt. Daarom bestelden we de tweede Milchkaffee zonder slagroom. Bovendien wilden we niet onnodig veel vette dingen nuttigen.

Bij Geigen was het opgehouden met regenen en trokken we de regenbroek uit.

Verder liepen we veelal over asfaltwegen via Zifling, Willmering en Brennet naar Katzberg. Bij de Luitpoldhöhe was een uitzichttoren, maar we beklommen deze niet.

Coos heeft nog een ree gezien. Over een fraaie route langs de Kalvarienberg werd Cham bereikt. We herkennen de Biertor van 25 jaar geleden. De Biertor is een felgekleurd gebouw waardoor je, al of niet met de auto, de binnenstad bereikt. Het was nu niet ver meer naar ons overnachtingadres.

dinsdag 20 september 2011

traject: Cham – Michelsdorf – Laichstätt – Thierlstein – Phalhäuser – Radling – Wilting – Ellersdorf – Loch – Bierwinkel – Riesel – Riedhof – Pfahl/Zandt

afstand: 23 km

overnachtingadres: Gasthof und Pension Pfahlhof

Voordat we op pad gingen bezichtigden we in Cham nog de markt met het stadhuis, de huizen rondom de markt en de kerk. Toen we om 8:35 uur de kerk inliepen, die heel mooi was, bleek dat om kwart voor negen een kinderdienst begon waar een paar honderd kinderen, sommige maar 6 jaar, aanwezig waren. Daarna begaven we ons op pad.

We verlieten Cham door de Biertor en staken de rivier Regen over. Over een verkeersweg, waar nu wel een fiets- en voetpad langs lag, liepen we naar Michelsdorf. We liepen langs de noordzijde van deze plaats. Daarna liepen we over rustige wegen en graswegen langs de Großer Rötelseeweiher. We kwamen uit in buurtschap Laichstätt. Daarna liepen we naar Thierlstein. Van verre was het kasteel te zien. Bij een bankje hielden we een rust en aten en dronken wat.

Na Thierlstein liepen we onder een snelweg door. Nu begon onze wandeling over de Pfahlweg. Er was een passage van een berg waarop bos groeide. Dit werd afgewisseld met het kruisen van een asfaltweg. De eerste bospassage heette ook Pfahl. De volgende

heette Taufelsmauer. Na Phalhäuser en Radling kwamen we nabij Wilting en hier heette het Pfahlhöhe. Hier bij Wilting kruisten we een verkeersweg. Boven Treffling heette het Hanzinger Pfahl.

Via Ellersdorf en Loch kwamen we nabij Bierwinkel. Hier belde ik op naar Landgasthof Pension Pfalhof om te informeren waar dit Gasthof lag. Het bleek praktisch aan de route te liggen. Bij Bierwinkel stond een verkeerde markering van de Pandurensteig. Daardoor liepen we even verkeerd. Toen we dit definitief merkten liepen we niet terug, maar met de kaart kwamen we weer goed op de route uit.

Dat was in Riesel. Bij Riedhof staken we een verkeersweg over en hier troffen we de eerste verwijzing naar ons overnachtingadres. Langs de Pfahlfelder kwamen we rond kwart voor vijf in het Gasthof aan.

woensdag 21 september 2011

traject: Zandt/Pfahl – Gferet – Altrandsberg – Moosbach – Prackebach

afstand: 10 km

overnachtingadres: Gästehaus Maurer

Mede omdat het de vorige dag inspannend was en vanwege de etappeindeling liepen we nu een kort traject van ongeveer 10 km. We konden in ons overnachtingadres vanaf half negen ontbijten. Half 10 begaven we ons op pad. We bleven de Pfahl volgen en liepen veelal langs bosranden. Nabij Altrandsberg ging het even steil om-

hoog. Bij Moosbach verlieten we ter hoogte van de kerk de route en bekeken de kerk van binnen. Over een asfaltweg liepen we naar de B85 verkeersweg. Rond 1 uur werd Prackebach bereikt en we overnachtten bij Gästehaus Maurer. We zagen deze dag nog drie reeën.

donderdag 22 september 2011

traject: Prackebach – Engelsdorf – Oberviechtach – St. Anton – Schlattendorf – Pfahl – Eging – Hof – Ayrhof – Schwarzgrub – Fernsdorf – Frankenried – Linden – Patersdorf

afstand: 18 km

overnachtingadres: Hotel Gasthof Kargl

We hadden goed geslapen en konden om 7 uur ontbijten. We verlieten Prackebach. Ons pad steeg en we liepen even verkeerd. Dat zagen we op de kaart van onze GPS. Na Engelsdorf liepen we weer langs rotsformaties van de Pfahl. Helaas was het nog steeds mistig. Dus geen weer om foto's te maken. In Viechtach liepen we ook even verkeerd.

De ingetekende route klopte niet met de markering. Toen we terugliepen troffen we een wandelgroep van twee mannen en twee vrouwen. Wij vroegen of zij ook de Pandurensteig liepen. Dat was niet het geval, maar ze hielpen ons wel op pad.

Er volgde weer een steil pad. Deze dag stond in het teken van de B85. Langs deze weg liepen wij een groot deel van de dag. Er was veel verkeer onderweg.

Bij St. Anton stond een grote kapel, die uit het zicht stond. Verder kwamen we langs Schlattendorf, Pfahl en Eging. Daarna kwamen we op het traject waar ik vooraf tegenop zag en waar ik een alternatieve route wilde volgen, maar het viel allemaal mee. Er stond op een splitsing aangegeven dat er een makkelijkere route was en deze namen we dan ook.

WESTERBORKPAD GEOPEND

Het is 27 januari, Holocaust Memorial Day. Wandelaars en rolstoelers komen bij Hooghalen samen voor de opening van een nieuw langeafstandswandelpad. Een bezinningspad noemt initiatiefnemer Jan Dokter het zelf. Bij de officiële opening van het Westerborkpad spreekt de wandelaar, die in de oorlog twaalf familieleden verloor, de wens uit dat het pad bijdraagt aan een wereld waar geen ruimte is voor discriminatie.

Het Westerborkpad is 336 km lang en loopt van de Hollandsche Schouwburg in Amsterdam naar het voormalige kamp Westerbork bij Hooghalen. De Hollandsche Schouwburg was voor veel Joden de plaats waar ze wachtten op deportatie en net zoals hun laatste reis vrijwel altijd een enkeltje was, is het pad ook in één richting bejild en beschreven. Onderweg loopt het pad langs plekken die een rol speelden bij de Jodenvervolgging, zoals onderduikadressen in woningen en in bossen, musea, begraafplaatsen en synagogen.

Op een gedeelte van de route, van Nijkerk tot Harderwijk, zijn verhalen van overlevenden te beluisteren. Dit kan met een smartphone, maar ook door in te bellen op een telefoonnummer, of door de audiofragmenten thuis te downloaden als MP3. Voor wie het pad heeft voltooid is er een certificaat van de KNBLO.

De bedenker van het Westerborkpad is Jan Dokter uit Hoorn, die deze naam echter niet zo in zijn gedachten had.

Bij Hof verlieten we de route voor een bezoek aan een Gasthof in Ayrhof. Hier dronken we Latte Macchiato. Omdat we trek hadden bestelde ik nog een Kaiserschmarrn en Coos een portie frites.

Daarna liepen we overwegend over heel rustige asfaltwegen via Täging en Schwarzgrub tot even voor Fernsdorf. Hier week de markering af van de ingetekende route en zagen we even voor Frankenried een heleboel reeën in een afgerasterd gebied. In Frankenried hadden we nog een rust.

Via Linden werd Patersdorf bereikt, waar wij overnachtten.

vrijdag 23 september 2011

traject: Patersdorf - Neumühle - Fratersdorf - Eckersberg - March - Rohrbach - Oleumhütte - Frauenmühle - Sumpering - Feriendorf Weißenstein - Thurnhof - Weißenstein

afstand: 20 km

overnachtingadres: Burggasthof Weißenstein

We konden pas om 8 uur ontbijten in Gasthof Kargl. Uiteindelijk vertrokken we om 9:10 uur, want we kochten ook nog brood. We verlieten Patersdorf. Aan de rand van Patersdorf troffen we platte houten palen met teksten van overleden mensen. We staken een onbewaakte overweg over en kwamen langs Neumühle langs het riviertje Teisnach. Het lukte deze dag wat minder om de route goed op de papieren kaart te volgen. Als de markering onduidelijk was, bracht de GPS de oplossing. We liepen een keer een verkeerd pad in en dat zagen we dan snel op de GPS (als je daar ook op kijkt).

We kwamen uit in Fratersdorf en daar week onze Pandurensteig-markering zoveel af, dat we besloten de route op de GPS te volgen. Maar die bleek in het bos Kühholz toch niet te kloppen. Ons pad liep zelfs dood. We schakelden over op de overzichtskaart en met behulp van de papieren kaart kwamen we weer op een grintweg uit en hier

bleek ook weer de gemarkeerde route te lopen.

We kwamen uit in Eckersberg. Hier picknickten wij bij een bank nadat we eerst aan de eigenaar gevraagd hadden of het goed was. Nu dwaalden we lange tijd door bosgebied en kwamen in March., waar we een latte macchiato dronken. Vervolgens liepen we naar bosgebied Ochsenberg. Aan de bosrand wees onze markering zowel naar links als naar rechts. Wij liepen RA omdat de ingetekende route RA ging. en

kwamen uit in Rohrbach. In een houten bushokje hadden we weer een rust. Even voor Oleumhütte verlieten we de markering vanwege een te verwachten steil stuk.

Bij Frauenmühle staken we een drukke weg over. Daarna voerde het pad steil naar Sumpering. Hier rustten we bij het eerste bankje. Er volgde weer een bospassage en kwamen we uit in Feriendorf Weißenstein. Via Thurnhof werd Weißenstein bereikt. In Burggasthof Weißenstein waren we de eerste gasten die overnachtten. De nieuwe eigenaar had het hotel pas 3 weken tevoren overgenomen van de vorige eigenaar.

*-Henri Floor-
(wordt vervolgd)*

Een bijzondere pelgrim op weg naar Compostela

Uiteindelijk bereik ik het gehucht Le Chier en vraag daar bij het Chambre du Hotes Romaine om water. Ik word echter onvriendelijk doorverwezen naar de pomp even verderop. Daar lees ik op een bord dat het water niet drinkbaar is. Een paar kinderen laten mij zien dat er zelfs een paar dikkoppen in het water zitten. Dus maar weer verder tot ik bij een andere Chambre kom, waar de ontvangst veel vriendelijker is. De waardin geeft me zelfs de keuze uit water of wijn. Ik houd het toch maar bij water. Even kom ik in de verleiding om hier te overnachten, maar ik ga toch door naar Saint-Privat-d'Allier. Daar neem ik de eerste de beste gîte.

31 augustus

Ik heb een slechte nacht achter de rug. Gisteravond was alles om 21.00 uur al donker toen ik op het terras mijn notebook dichtdeed. Mijn drie kamergenoten sliepen al toen ik in mijn slaapzak dook. In de loop van de nacht kreeg ik het koud en zocht in de kast naar een deken. Niks te vinden en toen mijn buurman vroeg in de ochtend opstond, hield ik het ook maar voor gezien. Hopelijk komt er in de loop van de dag nog een moment om onderweg een dutje te doen.

Vanuit Saint-Privat-d'Allier gaat het parkoers steeds in stijgende lijn, met een prachtig zicht op het stadje en de burcht. Ook het dal van de Allier komt zo mooi in beeld. Bij Rochegude begint dan weer een steile daling.

Mijn rugzak begint zijn tol te eisen en al snel moet ik even stoppen. Ik maak van de gelegenheid gebruik om te ontbijten. Daarna moet die zware last toch weer mijn rug op. Waarschijnlijk heb ik het gewicht toch onderschat. Thuis woog het ding slechts 8,5 kg, maar dat was zonder notebook met kabels, E-reader, oplader voor batterijen en accu. En ook zonder de extra paar schoenen, sandalen, regenbroek en jas. Vergeet ik nog bijna mijn zonnebrandcrème, aftershave en de normale spullen die in een toilettas zitten. Ik kom bij een weg, waar een kudde koeien passeert, ze blijven mooi aan de kant lopen en ik heb er geen last van. Beneden worden ze in een weiland gedreven door een boer, die me beleefd groet. Door dat gedoe heb ik al een tijdje niet meer op markeringen

gelet. Omdat ik er ook geen meer zie, denk ik dat ik verkeerd zit. Dan mijn moderne navigatie er maar bijgehaald. Ik toets Monistrol d'Allier in en ga op kompas wandelen. Jammer, na een behoorlijke afdaling, sta ik plotseling voor een afgrond bij een afgraving. Er zit niets anders op dan weer naar boven gaan. Bijna ten einde raad vanwege de zware rugzak en opengehaalde benen door de braamstruiken, kom ik weer bij de wei met de koeien. Niet te geloven, maar op 50 meter voor de plek waar de koeien in de wei gingen, had ik moeten afslaan. Daar begint een steile afdaling.

Na een poos kom ik in Monistrol d'Allier, een plaats die ik goed ken van vijf jaar geleden, toen we hier panne kregen aan het busje en niet meer voor- of achteruit konden. Nu begint daar een nieuwe ellende: het is stijgen en het blijft stijgen.

De rugzak drukt almaar dieper in mijn schouders en ik moet een paar keer stoppen om weer tot rust te komen. Ik passeer nog een dorp en de druk blijft maar toenemen. Ik zie in dat ik te veel bepakkingsmeesjouw en denk na over spullen die ik niet dringend nodig zal hebben tijdens mijn tocht. Ik neem zo weinig mogelijk rust, want ik heb een besluit genomen en ga spullen naar huis sturen. Onderweg merk ik dat ik niet de enige ben die noodgedwongen spullen moet achterlaten, want

even verder zie ik een paar schoenen hangen. De afdaling naar Saugues leg ik in een rap tempo af.

Om 15.45 uur kom ik bij het postkantoor. Ik koop een postdoos en begin aan het uitpakken van mijn rugzak. Ik heb niet veel tijd, want de dame geeft aan dat het kantoor over 4 minuten sluit. Het wordt een race tegen de klok, maar juist op tijd geeft de weegschaal aan dat de postdoos 3 kg zwaarder is geworden en die gaat met een paar zegels erop op weg naar Holland.

Op een terrasje kom ik weer tot rust. Daar krijg ik het idee om mijn routeboekje, de gids voor de overnachtingen en mijn Spaanse woordenboekje per post vooruit te zenden naar een gîte in St Jean-Pied-de-Port. Daarmee ben ik weer bijna een kilo kwijt.

Ik vraag aan een Fransman of hij mijn geplande verblijf voor de komende nacht wil annuleren, want anders moet ik vandaag nog 9 kilometer verder doorwandelen. De man is bereidwillig en voldoet aan mijn verzoek, waarvoor dank.

Ik vind een plek in een gîte, neem daar halfpension en krijg een kamer voor mij alleen. De maaltijd is sober, maar voldoende. Met Franse kaas, een banaan en volop rode wijn voel ik me voldaan en ga vredig slapen. Op zo'n moment ontstaat ook het idee om van mijn scheerspullen maar een postpakket te maken. Echte pelgrims scheeren zich immers niet.

1 september

Nadat ik vanmorgen nogmaals naar het postkantoor ben geweest om nog een postpakket te versturen, blijkt mijn rugzak 8 kg lichter te zijn, maar hij

weegt toch nog 10 kg. Dat moet mijn rug aankunnen. Of dat ook lukt, moet ik meteen bewijzen, want stijgend verlaat ik de plaats, uitgewuifd door verschillende houtsnijkunstwerken... Enige tijd later zie ik een loslopende stier met een kalf, maar hij heeft gelukkig geen aandacht voor mij. Omstreeks 10.30 uur neem ik een koffiepauze. Een makkelijk zitje, geleund tegen een steen, is ter plekke.

Het Franse stel met de baby, dat ik twee dagen terug in de kapel zag, komt langs wandelen. Ik doe vandaag rustig aan, even de rug, schouders en knieën wat rust gunnen.

Op een terras in La Falzet tref ik Jean-Jacques en zijn dochter Sophie. Oorspronkelijk afkomstig uit Arnhem, maar Sophie studeert in Amsterdam. Jean-Jacques loopt net als ik naar Santiago en hij hoopt daar eind oktober aan te komen. Zijn dochter vergezelt hem een week. Hij maakt onderweg interviews en informeert belangstellend naar de spullen die ik overbodig in mijn rugzak had gestopt. Zijn dochter maakt plaatjes die ze later op de website zal plaatsen. Even later zie ik het stel met de baby in het gras zitten. Ze bieden me een stukje Franse kaas aan. Van Jean-Jacques heb ik gehoord dat ze op huwelijksreis zijn. Sabille en Alexander en hun baby Celeste van 3,5 maand komen uit Lille en wandelen in 10 dagen naar Conques.

In Le Villeret d'Apchier loop ik even binnen bij de zaak waar ik gisteren zou overnachten. Ik maak mijn excuses voor de annulering. De eigenaar aanvaardt de excuses direct, pakt een gitaar en begint met de andere aanwezigen een lied voor mij te zingen. Als ik hem daarna om een stempel in mijn paspoort vraag, pakt hij een pen en maakt een mooie kleine tekening in het herinneringsboekje. Ondanks de hartelijk sfeer besluit ik mijn tocht te hervatten. Terwijl ik vlak voor Chamalilles even tegen een boom zit te rusten, komt er een Duitse dame langs, die op de terugweg is vanaf Santiago.

Zij vertelt dat er 300 meter verderop een party is. Het blijkt echter geen party te zijn, maar een gezellig terras waar ook Jean-Jacques en Sophie zitten. Ik drink een lekker glas wijn met hen. Mijn pad gaat daarna verder door een bos en over mooie glooiende paden. In de buurt van herenboerderij Le Sauvage verspert een kudde koeien mijn pad, maar ze gaan netjes een stap opzij als ik in hun buurt kom.

Bij de boerderij is ook een gîte en ik ben meteen verkocht. Er ligt een meer-tje en het uitzicht is prachtig. Het laatste vrije bed is voor mij en mijn geluk kan niet op want ze verkopen ook nog coupe ijs met Pastis. Wat kan Frankrijk toch mooi zijn.

2 september

Gisteravond was ik veel te vroeg gaan slapen met als gevolg dat ik om middernacht alweer klaarwakker was. Ben met m'n notebook naar beneden gegaan en heb nog wat dingen uitgewerkt. Om 2.00 uur lag ik er weer in. Vanmorgen ben ik met de eersten opgestaan. Het ontbijt is erg sober, eigenlijk zonde van de centen, maar met een paar koppen koffie, wat stokbrood met kaas en jus d'orange raak ik wel een eind op pad. Over de eerste 8 km doe ik anderhalf uur. Dat schiet lekker op en ook het weer ziet er goed uit.

Op weg naar Saint-Alban-sur-Limagnole passeer ik alweer een kapel die aan Saint-Roch is geweid. Bij een café-restaurant in Saint-Alban-sur-Limagnole hebben ze ook internet en terwijl ik een omelet bestel en eet, werk ik mijn blogs bij en verstuur ook wat foto's van de afgelopen dagen.

Alles bij elkaar kost me dat toch nog twee en een half uur, maar de volgende 15 km loop ik daar weer een mooi stuk op in. Toch geniet ik van de mooie vergezichten die opduiken na elke klim.

Bij Bigose geeft mijn lijf aan dat het genoeg is voor vandaag, maar prijzen van 60 en 80 euro geven me ook weer voldoende kracht om door te wandelen. Dan had ik toch beter in die plaggenhut kunnen slapen die ik een poos geleden voorbij liep.

Bij La Ferme du Barry, de eerste gîte in Aumont-Aubrac is nog plaats. Ik neem een douche en ook een wijntje. De ontvangst is hartelijk en ik besluit om ook te blijven eten. De zin om vandaag nog verder te wandelen is verdwenen. Ik ben gewoon te moe. De mis van 18.00 uur sla ik over, maar als om 19.00 uur de bel wordt geluid voor de maaltijd ben ik er wel bij. Het is een goede keus geweest om voor deze gîte te kiezen.

Mijn kamer deel ik met Jarrod en Elissa Martin uit de USA – Texas. Zij lopen ook het hele traject naar Santiago. Aan de tafel zitten verder ook het Franse stel Danielle en Jean-Luc. Danielle heeft de route naar Compostela eerder gewandeld en bezoekt nu met haar man de plaatsen die haar met een goed gevoel zijn bijgebleven.

Het derde stel komt uit Nürnberg. Zij wandelen al sinds 1999 elk jaar 1 week op de pelgrimsroute. In Conques zijn ze al twee keer geweest, omdat de mis daar zo bijzonder is. En zo hoor je tijdens de maaltijd verschillende verhalen over de beleving op de Chemin/Camino de St Jacques. Zo vertelt de Duitser dat hij op een dag een T-shirt verloor en dat hij het vier dagen later terug zag, gedragen door een Zwitserse vrouw. De vrouw vertelde hem over de tegenslag die ze ondervond op de route, over overvolle gîtes en dat ze steeds meer kilometers achtereen moest wandelen om onderdak te vinden. Een paar dagen terug had ze haar T-shirt gescheurd aan een struik en even later vond ze een nieuw shirt op

haar pad. Hij liet haar het T-shirt houden en liep nog twee dagen samen met haar. Later las hij in een kapel in een devotieboek, dat deze Zwitserse dame geschreven had over het gevonden T-shirt en de twee nieuwe vrienden die zij erbij gekregen heeft. Ik, op mijn beurt vertel het verhaal dat ik, samen met Margriet zo'n zevental jaren terug, beleefde toen wij in een dorp aanklopten bij de burgemeester om een slaapplaats. Hoe deze ons toen persoonlijk naar een Chambre d' Hotel bracht en samen met ons een glaasje wijn dronk. Wij kregen een heerlijk diner met twee flessen wijn en een prima bed voor de nacht. 's Morgens stond er een uitgebreid ontbijt met stroopflensjes klaar. Toen wij wilden afrekenen en naar de sleutel van de kerk vroegen om daar even binnen te kijken, kregen we te horen dat de burgemeester alles had afgerekend en hij erg vereerd was met het feit dat er

pad. Bij het informatiebureau tref ik Sophie en Jean-Jacques, die vertellen me dat er een Fransman vooruit wandelt die graag een paar blaren geprikt wil hebben, maar het zelf niet durft. Ik beloof hen dat ik op hem zal letten. Het is heerlijk wandelweer, niet te warm. Na 11 km pauzeer ik even bij een café in aanbouw Chez Regine, gelegen aan Les Quatre Chemins. De Chemin du Saint Jacques biedt voldoende reden om daar een nieuw café te bouwen. De koffie met koek smaken goed. Zo'n 10 km verderop maak ik nogmaals een stop bij Rieutort-d' Aubrac. Ik bestel daar een biertje en een omelet. Het is inmiddels half twee en ik vind dat ik het wel verdiend heb. Mij valt vandaag vooral de verandering in de natuur op: geen sprinkhanen, krekels en hagedissen die plotseling voor je voeten weg schieten, maar wel veel meer prachtig bloeiende bloemen en heidestruiken in volle bloei.

sinds drie jaar weer pelgrims in zijn dorp om onderdak hadden gevraagd. De patroon van deze Ferme heet Vincent en hij heeft een klassiek streekgerecht, dat Aligot heet, voor ons gemaakt. Het is een gerecht met aardappelen en kaas en natuurlijk wat knoflook en kruiden. Het opscheppen is een leuk gezicht. Samen met een heerlijke salade en lamsvlees smaakt het uitstekend.

3 september

Vandaag ben ik om 08.45 uur weer op

Het landschap is ook veel opener met verspreid veel grote rotsblokken. Het graniet van het Margeride gebergte is nu geheel verdwenen. Bij de schilderachtige brug over de Bes beek, kan ik de verleiding niet weerstaan en volg het voorbeeld van een paar dames die met de voeten in het heerlijk koude water zitten. Dat geeft verkoeling aan het hele lichaam.

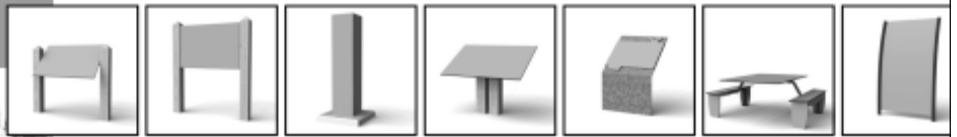
vrij naar een weblogverslag van

-Theo Tromp-

(wordt vervolgd)

Press Art

Graffiti- en vandaalbestendige informatieborden

Bestel een GRATIS sample op de site www.PressArt.nl, bel 06 212 86 333 of stuur een e-mail naar info@PressArt.nl

Slijtvaste communicatie oplossingen voor natuur, cultuur en design

www.PressArt.nl - Sparrenlaan 42a - 3941 GM Doorn
T: 0343 522 455 - M: 06 212 86 333

Haus Attos Apartments und Touren

In Umhausen, Ötztal (Oostenrijk, Tirol) verhuren we 2 appartementen voor in totaal 18 personen. De appartementen zijn ruim van opzet (ieder 120 m²) en recent gerenoveerd en compleet ingericht. Door de rustige ligging zijn ze uitermate geschikt voor gezinnen en grotere groepen. Overnachten kunt u al vanaf 16 euro p.p.p.n. Tevens verzorgen we als u wilt ook het ontbijt.

Gelegen aan de dorpsrand van Umhausen met uitzicht op de omringende bergen, is Haus Attos de ideale uitvalsbasis voor zowel winter-, als zomeractiviteiten.

's Winters kunt u naast skiën in de gebieden Ötz (ski-lift 7 km) en Sölden (ski-lift 18 km) ook langlaufen, ijsklimmen, rodelen, paragliden, paardensleerijden en sneeuwschoentochten maken. De ski-bus halte bevindt zich op 200m. Ski-passen zijn ook bij ons te verkrijgen!

In de zomer kunt u vanuit Haus Attos allerlei activiteiten ondernemen en zo de ongerepte natuur gaan ontdekken. Denk hierbij aan schitterende wandelingen voor zowel de recreant als de gevorderde loper, tot aan uitdagende alpinotochten/huttentochten. Dit kunnen dagtrajecten zijn maar ook meerdaagse tochten zijn mogelijk. In overleg begeleiden we deze tochten ook. Wij verzorgen dan niet alleen de tocht maar ook het verblijf in de berghutten en het benodigde materiaal. Denk hierbij aan stijgijsers, pickel en evt. touwen. De tochten worden in overleg met u samengesteld. Daarnaast kunt u in het Ötztal diverse 'klettersteigen' beklimmen, raften, paardrijden, zwemmen, watervallen bezichtigen (grootste van Tirol), thema parken bezoeken, stedentrips maken en natuurlijk gewoon niks doen en genieten van de omgeving!

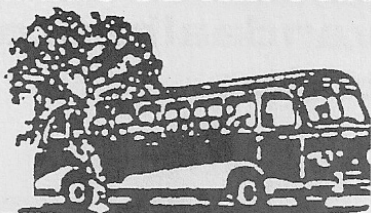
Haus Attos is niet alleen per auto/motor goed te doen (Eindhoven-Umhausen 8,5 uur), maar is met openbaar vervoer en vliegtuig (vliegveld Innsbruck 45 min) prima te bereiken. Ook zijn er tal van bergwegen en pas overgangen die met de auto en zeker de motor veel uitdaging bieden.

Voor verdere informatie kunt u contact met ons opnemen (mag in het Nederlands) dmv email: info@haus-attos.at of bellen met: **0043 5255 51203**.

Ook kunt u onze website bezoeken om daar alvast de foto's van de appartementen en de omgeving te bekijken: www.haus-attos.at

Wij, de fam. Goorman, hopen u een keer als gast in Haus Attos te mogen begroeten!

Van Hoof Sint Oedenrode

Het busbedrijf waar u het best
mee UIT bent

Telefoon 0413 472545
Grote Doelenlaan 16-18
5491 EG SINT OEDENRODE

FORUM

de Ganzenheuvel

CONGRESCENTRUM

www.forumdeganzenheuvel.nl
Ganzenheuvel 56 6511 WD Nijmegen
Tel +31(0)24 3234706 - Fax +31(0)246413019

- Workshops • Vergaderingen • Cursussen
- Evenementen • Denksporten •

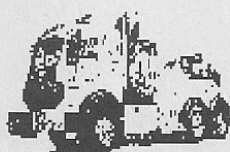
OLAT-trefpunt tijdens de 4-daagse

Voor de pensionprijzen en andere
bijzonderheden zie www.olat.nl

Reserveren door (deel-)betaling op bankrek.nr.
1579.74.154 t.n.v. Wandelsportvereniging OLAT
info: 06-12074473 of haawlanders@onsbrabantnet.nl

Autobedrijf Stienen Someren B.V.

Autobedrijf
Takel- en bergingsbedrijf
Kraanverhuur
Taxi- en autobusbedrijf
Autoschadebedrijf

5710 AB SOMEREN
Postbus 82
Boerenkamplaan 21
Telefoon : 0493 493111
Telefax : 0493 494824

ENGELAND

Hadrians Wall en Coast to Coast
South West Coast Path langs de
Zuidkust

SCHOTLAND

Kintyre Way

MALLORCA

GR 122

FRANKRIJK

Vierdaagse van Chantonnay

DUITSLAND

Hoge Rhöhnerweg en Rennsteig

TSJECHIË

Julianatocht - Reuzengebergte

NIEUW ZEELAND

Zuidereiland - Milford Track
Noordereiland - IML Rotorua

AUSTRALIË

IML Tweedaagse Canberra -
Blue Mountains

JAPAN / CHINA

IML wandelingen
Excursies in Japan: Tokyo, Mount
Fuji en Yokohama
Excursies in China: Bejing, Xian en
Shanghai

Wandelweek in de Ardennen - Wandelweek Airbornepad Market Garden

Santiago de Compostela - Engeland - Schotland - Nieuw Zeeland - Australië

Thailand - Frankrijk - Spanje - Ierland - Duitsland

Wandelen met kleine groepen. Zie wandelreizen-programma 2012 op

WWW.TT-WANDELREIZEN.NL

Theo Tromp

Tel. 0495 450325